

บทที่ 4

ปัจจัยของสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่มีผลต่อการเกิดอาชญากรรมในพื้นที่ศึกษา

ในการศึกษาปัจจัยจากสภาพแวดล้อมของชุมชนที่พิกาศัยที่มีผลต่อการเกิดคดีอาชญากรรมประเภทประทุษร้ายต่อทรัพย์สินในพื้นที่รับผิดชอบของสถานีตำรวจนครบาลสุทธิสารนั้น ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาโดยการเก็บข้อมูลในรูปของแบบสอบถาม (Questionnaire) และแบบสังเกตการณ์ (Observation Check-List) จากกลุ่มตัวอย่าง โดยมีการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

ก) คัดเลือกรายชื่อเจ้าทุกข์ที่ได้แจ้งความไว้ที่สถานีตำรวจนครบาลสุทธิสาร ในระยะเวลา 5 ปี ย้อนหลัง (2541-2545) โดยตัดลอกจากการสรุปประมวลเหตุและคดีประจำวันจากแผนกสถิติและข้อมูลกองบัญชาการตำรวจนครบาล ซึ่งจะได้จำนวนเจ้าทุกข์ที่มีที่อยู่อาศัย ในพื้นที่ที่ความรับผิดชอบของสถานีตำรวจนครบาลสุทธิสาร ที่ได้แจ้งความในคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สินไว้จำนวนประมาณ 1,260 ราย หรือประมาณร้อยละ 6.0 ของจำนวนคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สินทั้งหมดในเขตพื้นที่กรุงเทพมหานครชั้นใน แล้วทำการคัดเลือกเจ้าทุกข์รายที่อาศัยอยู่ในชุมชน โดยการตรวจสอบกับทางสำนักงานเขตดินแดง เขตห้วยขวาง และเขตจตุจักร

ข) จัดกลุ่มที่อยู่อาศัยที่เกิดคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สินในชุมชนย่าน/โครงการเดียวกันไว้ด้วยกัน แล้วนำมาเรียงลำดับโครงการที่เกิดเหตุตามปริมาณคดีที่เกิดขึ้น ซึ่งจะได้ชุมชน/ย่าน/โครงการที่เกิดคดีตั้งแต่ 20 คดีขึ้นไป จำนวน 16 บริเวณ ได้จำนวนครัวเรือนทั้งสิ้น 760 ครัวเรือน แล้วจึงทำการสุ่มตัวอย่างโดยวิธีการสุ่มตัวอย่างเป็นแบบไม่เจาะจง หรือแบบ บังเอิญ โดยให้เจ้าทุกข์หรือ หัวหน้าครัวเรือนเท่านั้นเป็นผู้ตอบคำถาม เพื่อให้ได้ข้อมูลที่มีความเที่ยงตรงมากที่สุด

ค) การหาขนาดตัวอย่าง โดยใช้สูตรการคำนวณของ ทาโร ยามาเน (Taro Yamane : 886) ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนี้

$$n = \frac{N}{1 + N(\phi^2)}$$

$$n = \text{จำนวนตัวอย่าง}$$

$$N = \text{จำนวนรวมทั้งหมดของประชากรที่ใช้ในการศึกษา}$$

$$\phi = \text{ค่าความคลาดเคลื่อนที่ยอมรับได้ (กำหนดให้มีค่าเท่ากับ 0.05 ซึ่งเป็นระดับเดียวกับความมีนัยสำคัญ)}$$

$$\text{ดังนั้น } n = \frac{1,260}{1 + 1,260 (0.05^2)}$$

$$n = 303.64$$

ดังนั้นในการสุ่มตัวอย่างขนาดประชากรในการศึกษาจึงควรมีไม่น้อยกว่า 304 ตัวอย่าง ซึ่งในการสุ่มตัวอย่างผู้วิจัยได้ทำการสุ่มตัวอย่างจำนวน 310 ตัวอย่าง เพื่อเพิ่มหรือขยายขนาดของ

กลุ่มตัวอย่าง เป็นการชดเชยความผิดพลาดจากการตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่าง และเป็นการชดเชยความผิดพลาดที่เกิดขึ้นจากเงื่อนไขของเซลล์ที่มีค่าความถี่คาดหวังต่ำกว่า 5 อยู่ในจำนวนที่มีผลต่อความน่าเชื่อถือของผลการวิเคราะห์ข้อมูล ทำให้ผลการทดสอบมีความถูกต้อง ยิ่งขึ้น แล้วนำข้อมูลทั้งหมดที่ได้มาทำการวิเคราะห์ข้อมูล โดยแยกเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลออกเป็น 2 ส่วน ดังนี้

- 4.1 ลักษณะและองค์ประกอบทางกายภาพของชุมชนในพื้นที่ศึกษากับการเกิดอาชญากรรม
- 4.2 ปัจจัยทางสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่เป็นสาเหตุให้เกิดคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สิน
- 4.3 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร

4.1 ลักษณะและองค์ประกอบทางกายภาพของชุมชนในพื้นที่ศึกษากับการเกิดอาชญากรรม

ลักษณะทางกายภาพของชุมชนในพื้นที่ศึกษาเป็นปัจจัยสำคัญต่อการเกิดอาชญากรรม โดยเฉพาะลักษณะองค์ประกอบของถนนในชุมชนจะมีผลต่อการเกิดอาชญากรรมทั้งทางตรงและทางอ้อม ซึ่งสามารถแยกลักษณะกายภาพของถนนและองค์ประกอบทางกายภาพอื่นๆ ที่มีผลต่อการเกิดอาชญากรรม ซึ่งได้แก่ ทางเข้าออกของชุมชน ถนนกับการจัดกลุ่มอาคาร ความกว้างหรือแคบของพื้นที่ทางเดิน การแบ่งแยกพื้นที่ จำนวนอาคารในกลุ่ม ความชัดเจนของความยาวของพื้นที่ การเชื่อมโยงกับถนนกลุ่ม องค์ประกอบของการมองที่ชัดเจน และความยากง่ายในการรुक้าจากถนนสู่ตัวอาคาร เป็นต้น เป็นองค์ประกอบที่สามารถนำมาพิจารณาและวิเคราะห์ทางกายภาพในพื้นที่ศึกษา เพื่อให้เห็นถึงลักษณะทางกายภาพของพื้นที่ศึกษาแต่ละบริเวณที่ได้แบ่งประเภทพื้นที่ออกเป็น 5 ประเภท ได้แก่ ย่านพักอาศัย ย่านพักอาศัยหนาแน่น ย่านชุมชนแออัด ย่านพาณิชย์กรรม ย่านสถาบันราชการและการศึกษา ในพื้นที่ศึกษาประกอบด้วย 3 เขต คือ เขตจตุจักร เขตดินแดง และเขตห้วยขวาง ซึ่งทั้ง 3 เขตอยู่ในพื้นที่รับผิดชอบของสถานีตำรวจนครบาลสุทธิสาร ดังนี้

4.1.1. บริเวณที่ 1 : ย่านพักอาศัยปนพาณิชย์กรรม

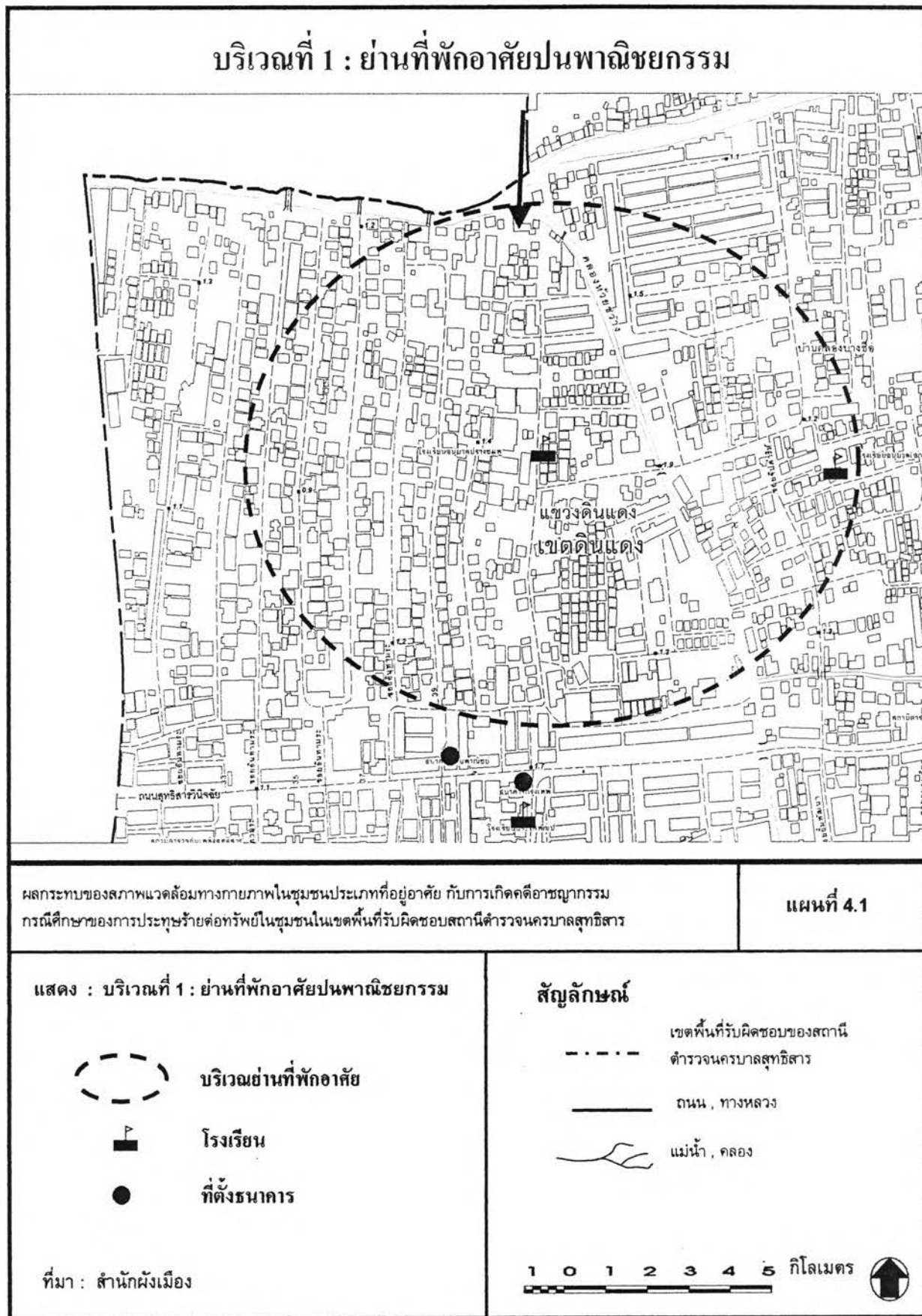
ลักษณะทางกายภาพบริเวณย่านพักอาศัยปนพาณิชย์กรรมในเขตดินแดง มีเส้นทางคมนาคมเชื่อมโยงหลายสาย คือทางฝั่งตะวันตกติดกับถนนวิภาวดีรังสิต ทางทิศเหนือติดกับคลองบางซื่อ ทิศตะวันออกติดกับถนนรัชดาภิเษก และทิศใต้ติดกับถนนสุทธิสารวินิจฉัย และมีคลองห้วยขวางผ่านชุมชนภายในชุมชน มีถนนซอยย่อยจำนวนหลายซอย ได้แก่ ซอยอินทามระ 33,35,37,39 และซอยจีปคำริที่ บริเวณชุมชนอยู่ใกล้สถานีตำรวจนครบาลสุทธิสาร มีลักษณะการตั้งถิ่นฐานเป็นแนวยาวตามถนนสายย่อยในชุมชน บริเวณชุมชนมีความชัดเจนของความยาวของพื้นที่ คือ มีลักษณะพื้นที่ถนนหรือกลุ่มบ้านอยู่ในพื้นที่ยาวๆ มีทางเดินภายในชุมชนที่ชัดเจน บางซอยเป็นซอยตันทำให้มีความเป็นส่วนตัวมากกว่าซอยที่เชื่อมกับถนนภายนอก ซึ่งพื้นที่ที่เป็นทางตันจะมีความปลอดภัยมากกว่า เนื่องจากไม่ต้องใช้ถนนร่วมกับคนภายนอก จากการสำรวจพื้นที่พบว่าถนนบริเวณพื้นที่ชุมชนส่วนใหญ่จะเป็นถนนเชื่อมกับถนนภายนอก ทางฝั่งขวาของคลองห้วยขวางถนนมีลักษณะเชื่อมโยงกับถนนนอกกลุ่ม ลักษณะกลุ่มอาคารติดกับถนนทางเข้าชุมชนและหันหน้าหาถนนภายในชุมชน และมีกลุ่มอาคารขวางถนนทางเข้าชุมชนทำให้สามารถมองเห็นถนนภายในชุมชนได้บริเวณถนนจึงเป็นพื้นที่ปลอดภัย สำหรับถนนที่มีทางยาวมากเกินไปจะทำให้การมองเห็นไม่ชัดเจน ได้แก่ ซอยอิน

ทามระ 31,35,37 และ 39 อาจทำให้เกิดอาชญากรรมบริเวณกลางซอยได้ บริเวณต้นซอยที่เชื่อมกับถนนภายนอกจึงมีความปลอดภัยมากกว่า และในเวลาากลางคืนบริเวณซอยในชุมชนมีแสงสว่างไม่เพียงพอ ทำให้การมองเห็นไม่ชัดเจน ได้แก่ ซอยอินทามระ 31 บางบ้านมีลักษณะรั้วบ้านสูงทึบ จึงเป็นอุปสรรคต่อการมองเห็นพื้นที่ภายนอก แต่จะเป็นการยากในการเข้าสู่พื้นที่ส่วนตัวได้ ทำให้ คนร้ายเข้าประกอบอาชญากรรมในที่อยู่อาศัยได้ยาวกว่ารั้วที่ต่ำ ดังแสดงในแผนที่

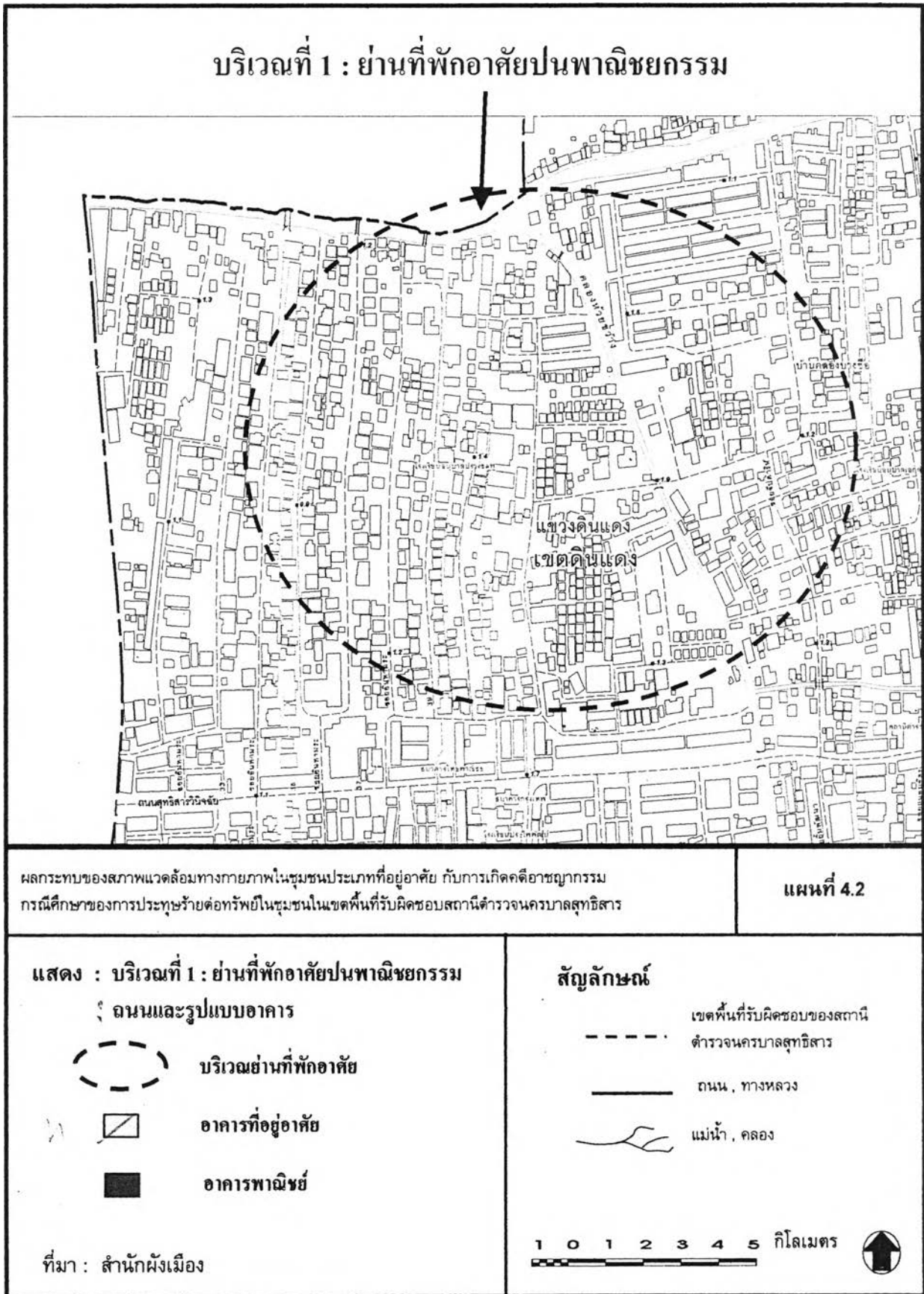
4.1.2. บริเวณที่ 2 : ย่านพักอาศัยหนาแน่น

บริเวณย่านพักอาศัยหนาแน่นในเขตห้วยขวางมีเส้นทางคมนาคมทางทิศตะวันตกติดกับถนนรัชดาภิเษก ทิศเหนือติดกับคลองบางซื่อ ทิศตะวันออกติดกับคลองลาดพร้าว และทิศใต้ติดกับถนนสุทธิสารวินิจฉัย ภายในชุมชนมีถนนซอยย่อยหลายสายที่สามารถเชื่อมต่อกับเส้นทางทางคมนาคมสายหลักได้อย่างสะดวก ได้แก่ ถนนสุทธิสารวินิจฉัย ซอยวัฒนาวิเทศน์ 5 ซอยลาดพร้าว 48 เป็นต้น การตั้งถิ่นฐานของชุมชนมีการเกาะกลุ่มของที่อยู่อาศัยบริเวณถนนซอยในชุมชนหนาแน่นมากกว่าพื้นที่อื่นๆ ถนนซอยในชุมชนมีลักษณะเชื่อมโยงกับถนนภายนอก ทำให้พื้นที่อยู่อาศัยไม่เป็นส่วนตัว คนภายนอกสามารถผ่านเข้าออกได้ จึงอาจเกิดอาชญากรรมในชุมชนได้ง่ายกว่าพื้นที่ที่เป็นซอยตัน ซึ่งได้แก่ ซอยวัฒนาวิเทศน์ 5 และภายในซอยมีแสงสว่างไม่เพียงพอในเวลากลางคืน ทำให้การมองเห็นไม่ดีพออาจทำให้เกิดอาชญากรรมในเวลาากลางคืน บริเวณย่านพักอาศัยหนาแน่น ที่อยู่ส่วนใหญ่มีรั้วสูงทึบทำให้ยากต่อการเกิดอาชญากรรมในพื้นที่อยู่อาศัย แต่การมองจากตัวบ้านไปยังถนนไม่ดี เนื่องจากรั้วที่สูงทึบทำให้เป็นอุปสรรคในการมองเห็นพื้นที่ภายนอก ในพื้นที่ชุมชนเป็นที่ตั้งของโรงเรียนหลายแห่ง โดยเฉพาะโรงเรียนอนุบาล ซึ่งมีถนนเข้าออกโรงเรียนได้หลายทาง จึงมีลักษณะไม่เป็นส่วนตัว เนื่องจากคนภายนอกสามารถผ่านในซอยได้สะดวก อาจทำให้เกิดอันตรายต่อเด็กนักเรียนในโรงเรียน ได้แก่ บริเวณโรงเรียนอนุบาลวัฒนาวิเทศน์ โรงเรียนอนุบาลประนนท์นิจ และ โรงเรียนศิริเทพ (ดังแสดงในแผนที่)

แผนที่ 4.1 แสดงที่ตั้งสาธารณูปการบริเวณพื้นที่ย่านที่พักอาศัยในเขตดินแดงในพื้นที่รับผิดชอบ สน.สุทธิสาร

แผนที่ 4.2 แสดงพื้นที่ย่านที่พักอาศัยในเขตดินแดงในพื้นที่รับผิดชอบ สน.สุทธิสาร

แผนที่ 4.3 แสดงที่ตั้งสาธารณูปการบริเวณพื้นที่ย่านที่พักอาศัยหนาแน่นในเขตห้วยขวาง
ในพื้นที่รับผิดชอบ สน.สุทธิสาร

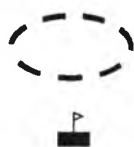
บริเวณที่ 2 : ย่านที่พักอาศัยหนาแน่น

ผลกระทบของสภาพแวดล้อมทางกายภาพในชุมชนประเภทที่อยู่อาศัย กับการเกิดคดีอาชญากรรม
กรณีศึกษาของการประชุมรายต่อทรัพย์สินในชุมชนในเขตพื้นที่รับผิดชอบสถานีตำรวจนครบาลสุทธิสาร

แผนที่ 4.3

แสดง : บริเวณที่ 2 ย่านที่พักอาศัยหนาแน่น

บริเวณย่านที่พักอาศัยหนาแน่น

โรงเรียน

สัญลักษณ์

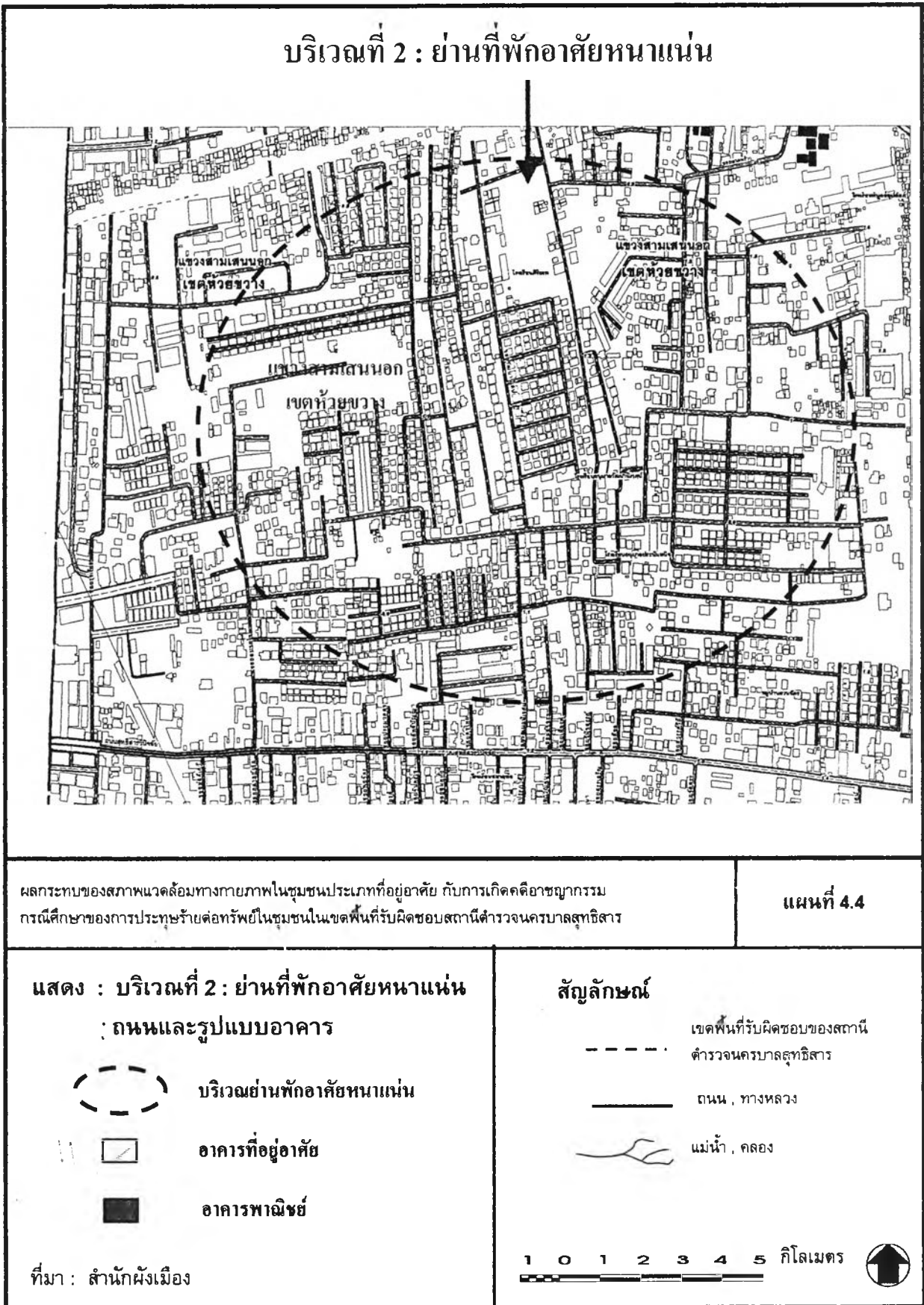
- เขตพื้นที่รับผิดชอบของสถานีตำรวจนครบาลสุทธิสาร
- ถนน , ทางหลวง
- แม่น้ำ , คลอง

1 0 1 2 3 4 5 กิโลเมตร

ที่มา : สำนักผังเมือง กรุงเทพมหานคร

แผนที่ 4.4 แสดงพื้นที่ย่านที่พักอาศัยหนาแน่นในเขตห้วยขวางในพื้นที่รับผิดชอบ สน.สุทธิสาร

4.13 บริเวณที่ 3 :

ย่านชุมชนแออัดในเขตจตุจักรมีที่ตั้ง คือ ทางทิศตะวันตกติดกับถนนวิภาวดีรังสิต ทิศเหนือติดกับถนนลาดพร้าว ทิศตะวันออกติดกับถนนรัชดาภิเษก และทิศใต้ติดกับซอยโชคชัยร่วมมิตร และมีคลองผ่านชุมชน ในชุมชนมีถนนสายย่อยที่สำคัญ คือ ซอยลาดพร้าว 10,12,16,18 และซอยทองหล่อ บริเวณริมคลองมีการตั้งถิ่นฐานหนาแน่นตามแนวคลองและแนวถนนซอยลาดพร้าว 10 และ 12 ถนนในชุมชนมีลักษณะเป็นทางเดินแคบ ซึ่งระยะใกล้จะมีความชัดเจนในการมองมากกว่าระยะไกล และคนจะมีความระมัดระวังตัวมากกว่า แต่ในเวลาากลางคืนถนนในชุมชนมีแสงสว่างไม่เพียงพอจึงทำให้คนเดินเท้าในชุมชนอาจมองเห็นทางไม่ชัดเจนและอาจเป็นสาเหตุให้เกิดอาชญากรรม ได้ง่าย โดยเฉพาะบริเวณริมคลอง และลักษณะรั้วของที่อยู่อาศัยมีลักษณะเป็นรั้วเตี้ยทำให้ง่ายต่อการเข้าประกอบอาชญากรรม ในที่อยู่อาศัย ลักษณะกลุ่มอาคารในชุมชนส่วนใหญ่เป็นกลุ่มบ้านอยู่ในพื้นที่สันมีสภาพกายภาพชัดเจน มีทางเดินภายในชุมชน ภายในซอยมีกลุ่มบ้านจำนวนน้อย แต่มีถนนเชื่อมต่อกับถนนภายนอก จึงมีความเป็นส่วนตัวน้อยกว่าซอยตัน โดยเฉพาะในซอยลาดพร้าว 12 (ดังแสดงในแผนที่)

4.14 บริเวณที่ 4 :

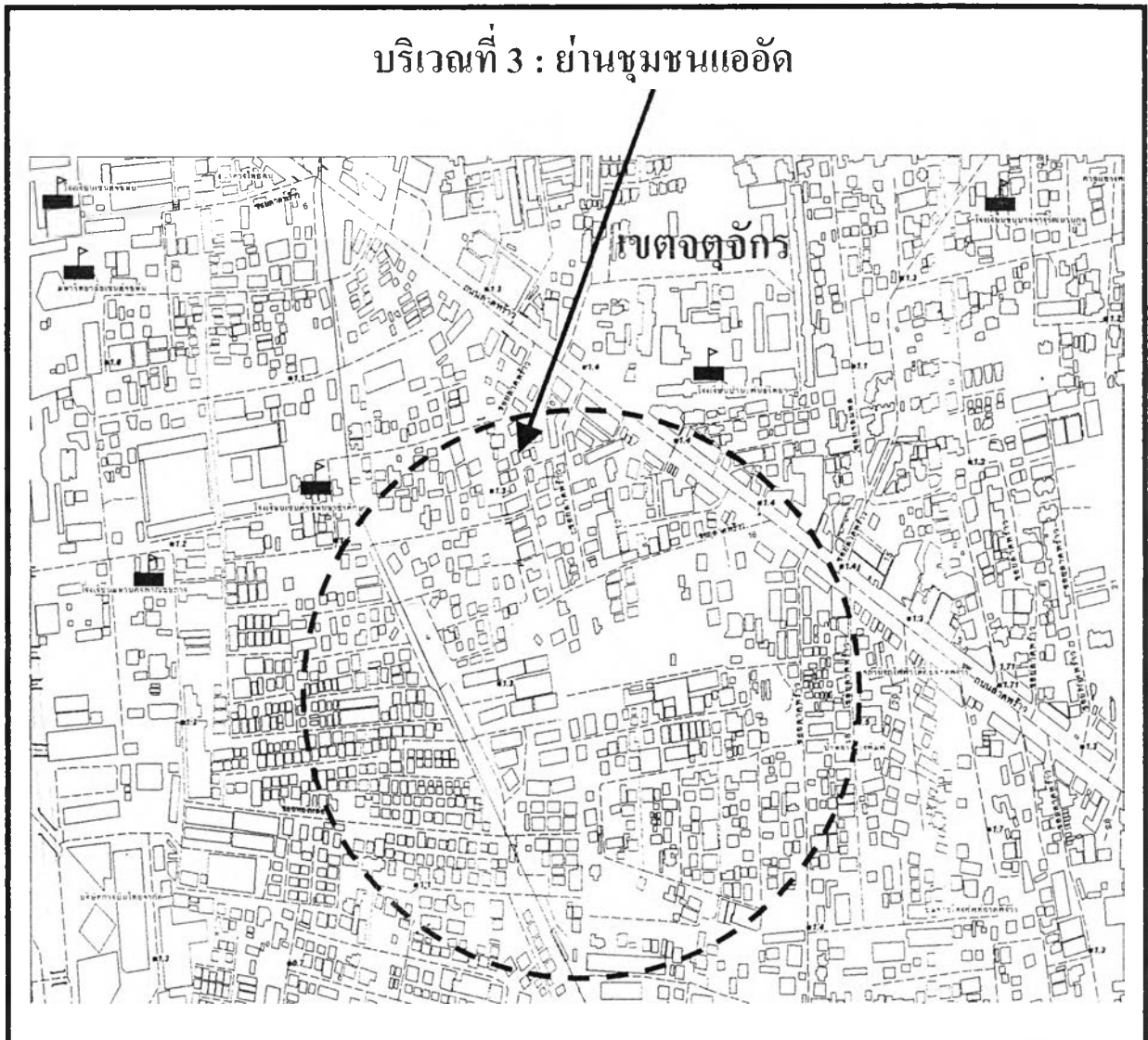
บริเวณย่านพาณิชย์กรรมในเขตห้วยขวางและดินแดงมีที่ตั้ง คือ ทางทิศตะวันตกติดกับพื้นที่ของเขตจตุจักร ทิศเหนือติดกับถนนลาดพร้าว ทิศตะวันออกติดกับพื้นที่ของเขตห้วยขวาง และทิศใต้ติดกับประชากรราษฎร์บำเพ็ญ ภายในชุมชนมีถนนสายย่อยหลายสาย ได้แก่ ถนนสุทธิสารวินิจฉัย เป็นต้น และมีคลองบางซื่อผ่านชุมชน การตั้งถิ่นฐานของอาคารพาณิชย์บริเวณริมถนนสายหลัก คือ ถนนรัชดาภิเษก ซึ่งมีทางเข้าออกชุมชนได้หลายทางทำให้เกิดปัญหาด้านการควบคุม เพราะคนภายนอกอาจเข้ามาใช้พื้นที่ภายในชุมชนหรือใช้เป็นทางผ่าน และเป็นสาเหตุ ให้เกิดอาชญากรรมได้และถนนซอยระหว่างอาคารมีลักษณะกว้างและมีแสงสว่างไม่เพียงพอในตอนกลางคืน จึงมีระยะในการมองเห็น ไม่ชัดเจน คนเดินเท้ามักจะไม่วางตัว บริเวณถนนสุทธิสารวินิจฉัยเป็นถนนที่ตัดผ่านถนนรัชดาภิเษก มีกลุ่มอาคารพาณิชย์ยาวตลอดสายของถนน และถนนมีลักษณะเชื่อมต่อกับซอยย่อยหลายซอย จึงไม่มีความเป็นส่วนตัว บริเวณริมถนนสายหลักสามารถควบคุมดูแลได้ง่ายกว่าซอยย่อย เนื่องจากซอยย่อยสามารถเข้าออกได้หลายทางจึงควบคุมได้ยาก และถนนซอยเป็นกลุ่มที่อยู่อาศัยจำนวนมาก จึงอาจเกิดอาชญากรรมได้ง่าย (ดังแสดงในแผนที่)

4.15 บริเวณที่ 5 :

ย่านสถาบันราชการและการศึกษาในเขตดินแดงมีที่ตั้งทางทิศตะวันตกติดกับถนนวิภาวดีรังสิต ทิศเหนือติดกับถนนสุทธิสารวินิจฉัย ทิศตะวันออกติดกับถนนรัชดาภิเษก และทิศใต้ติดกับถนนอโศก-ดินแดง ในชุมชนมีถนนสายย่อยที่สำคัญคือ ถนนมิตรไมตรี ถนนประชาสงเคราะห์ ซอยมิตรไมตรี 3 ซอยพร้อมพรรณ ซอยสุทธิพร เป็นต้น บริเวณริมถนนวิภาวดีรังสิตเป็นที่ตั้งของสถาบันราชการจำนวนมาก มีถนนสายย่อย คือ ถนนมิตรไมตรีเชื่อมต่อกับถนนวิภาวดีรังสิตและอโศก-ดินแดง และมีลักษณะพื้นที่ยาว จึงอาจเกิดอาชญากรรมได้มากกว่าซอยตัน บริเวณสถาบันราชการ

หลายแห่งแยกพื้นที่แต่ละกลุ่มชัดเจน เป็นการสร้างพื้นที่ป้องกันคนร้าย โดยสร้างสิ่งกีดขวางบริเวณ กลางกลุ่มอาคารเป็นพื้นที่ป้องกันตนเอง บริเวณแฟลตประชาสงเคราะห์มีจำนวนกลุ่มอาคารมาก และมีพื้นที่ชุมชนลักษณะยาวและมีถนนเชื่อมกับถนนภายนอก คือถนนประชาสงเคราะห์ที่เชื่อมต่อกับถนนอโศก- ดินแดง ทำให้มีความปลอดภัยน้อยกว่าพื้นที่สันและกลุ่มอาคารน้อย เขตดินแดง เป็นที่ตั้งของโรงเรียนหลายแห่ง และที่ตั้งโรงเรียนมีถนนเชื่อมโยงหลายสาย โดยมีที่ตั้งอยู่ริมถนนสายย่อย ได้แก่ ซอยมิตรไมตรี 3 และซอยสุทธิพร จึงเป็นเส้นทางที่คนทั่วไปใช้เป็นทางผ่านไปยัง ถนนต่างๆ การเกิดอาชญากรรมจึงเกิดขึ้นได้ง่าย (ดังแสดงในแผนที่)

แผนที่ 4.5 แสดงที่ตั้งสาธารณูปการบริเวณพื้นที่ชุมชนแออัดเขตจตุจักรในพื้นที่รับผิดชอบ สน.สุทธิสาร

ผลกระทบของสภาพแวดล้อมทางกายภาพในชุมชนประเภทที่อยู่อาศัย กักการเกิดคดีอาชญากรรม
กรณีศึกษาของการประทุษร้ายต่อทรัพย์สินในชุมชนในเขตพื้นที่รับผิดชอบสถานีตำรวจนครบาลสุทธิสาร

แผนที่ 4.5

แสดง : บริเวณที่ 3 ย่านชุมชนแออัด

บริเวณชุมชนแออัด

โรงเรียน

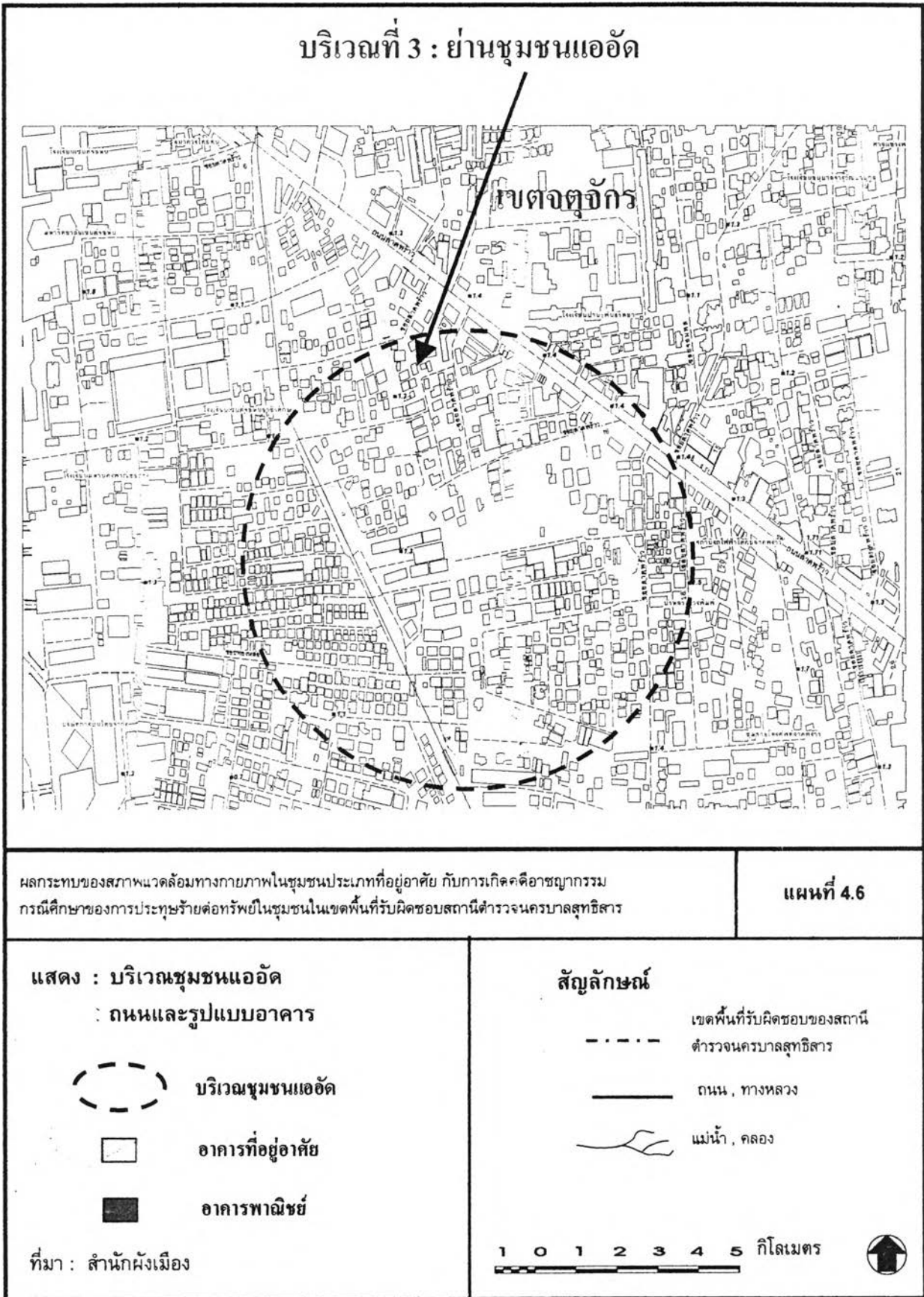
สัญลักษณ์

- เขตพื้นที่รับผิดชอบของสถานีตำรวจนครบาลสุทธิสาร
- ถนน, ทางหลวง
- แม่น้ำ, คลอง

ที่มา : สำนักผังเมือง

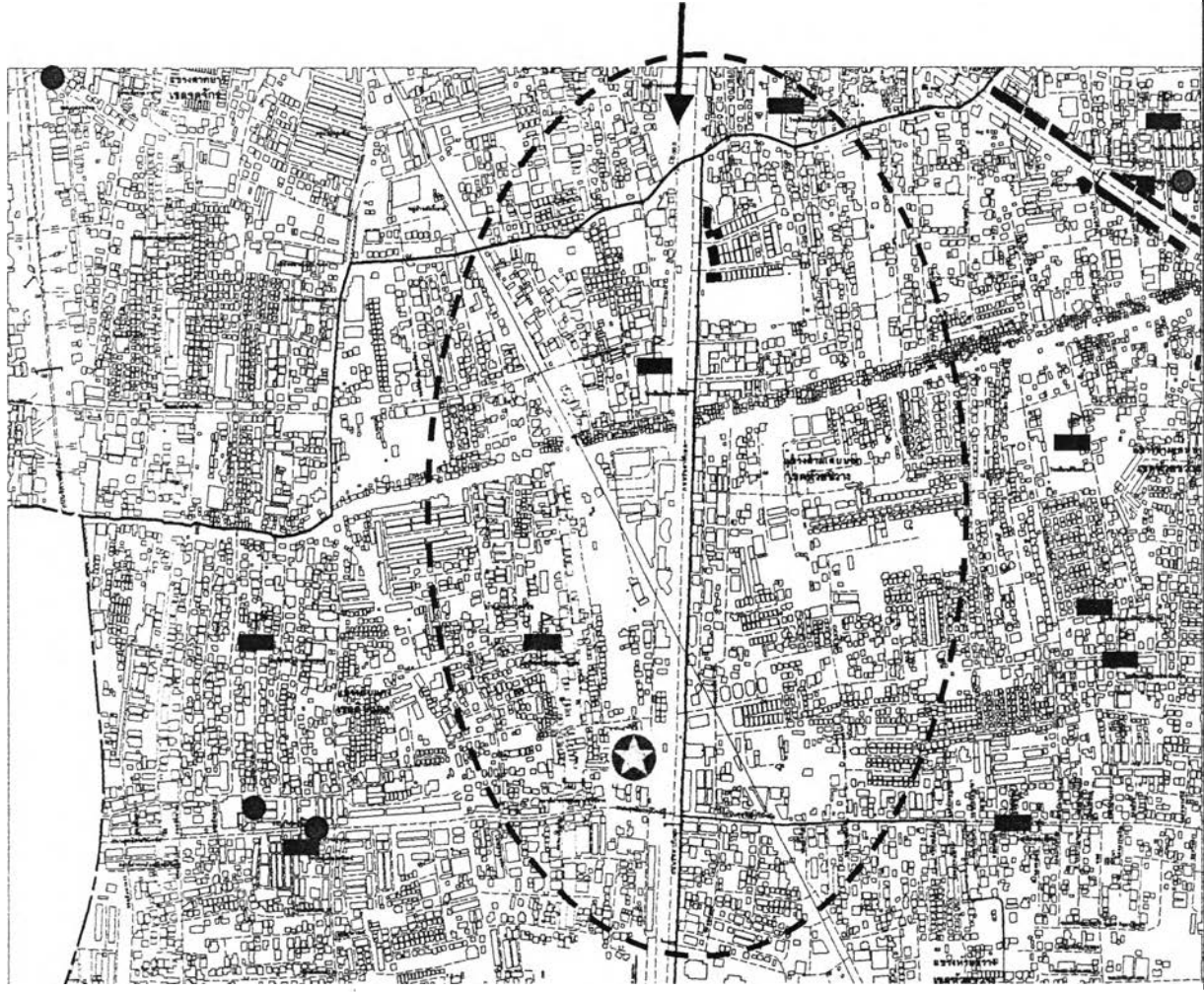

แผนที่ 4.6 แสดงพื้นที่ชุมชนแออัดในเขตจตุจักรในพื้นที่รับผิดชอบ สน.สุทธิสาร

แผนที่ 4.7 แสดงที่ตั้งสาธารณูปการบริเวณพื้นที่ย่านพาณิชย์กรรมในเขตดินแดง
ในพื้นที่รับผิดชอบ สน.สุทธิสาร

บริเวณที่ 4 : ย่านพาณิชย์กรรม

ผลกระทบของสภาพแวดล้อมทางกายภาพในชุมชนประเภทที่อยู่อาศัย กับการเกิดคดียาเสพติด
กรณีศึกษาของการประทุษร้ายต่อทรัพย์สินในชุมชนในเขตพื้นที่รับผิดชอบสถานีตำรวจนครบาลสุทธิสาร

แผนที่ 4.7

แสดง : บริเวณที่ 4 : ย่านพาณิชย์กรรม

บริเวณย่านพาณิชย์กรรม

โรงเรียน

สถานีตำรวจ

ตลาดสด

สถานีตำรวจนครบาลสุทธิสาร

สัญลักษณ์

เขตพื้นที่รับผิดชอบของสถานี
ตำรวจนครบาลสุทธิสาร

ถนน , ทางหลวง

แม่น้ำ , คลอง

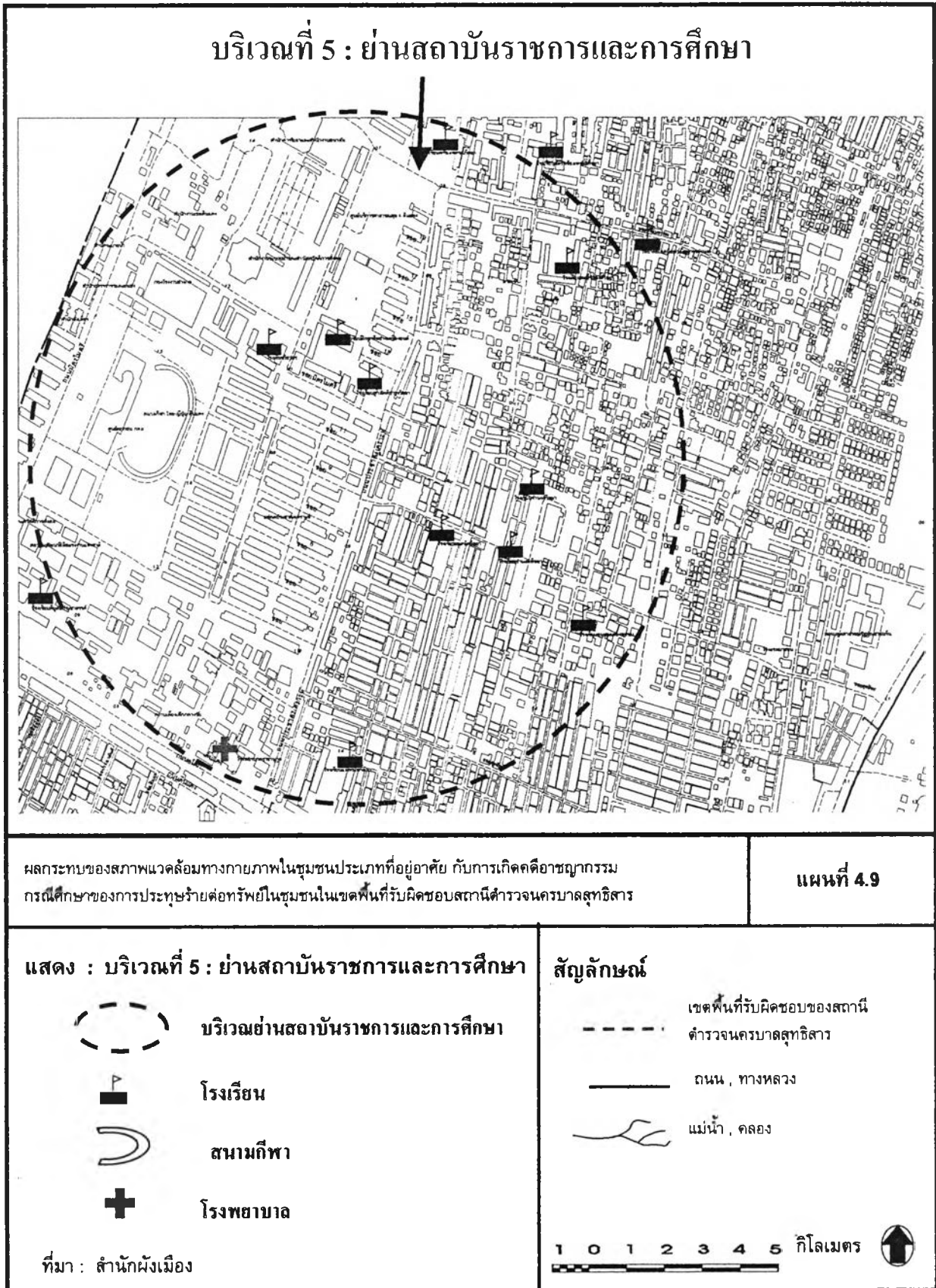
1 0 1 2 3 4 5 กิโลเมตร

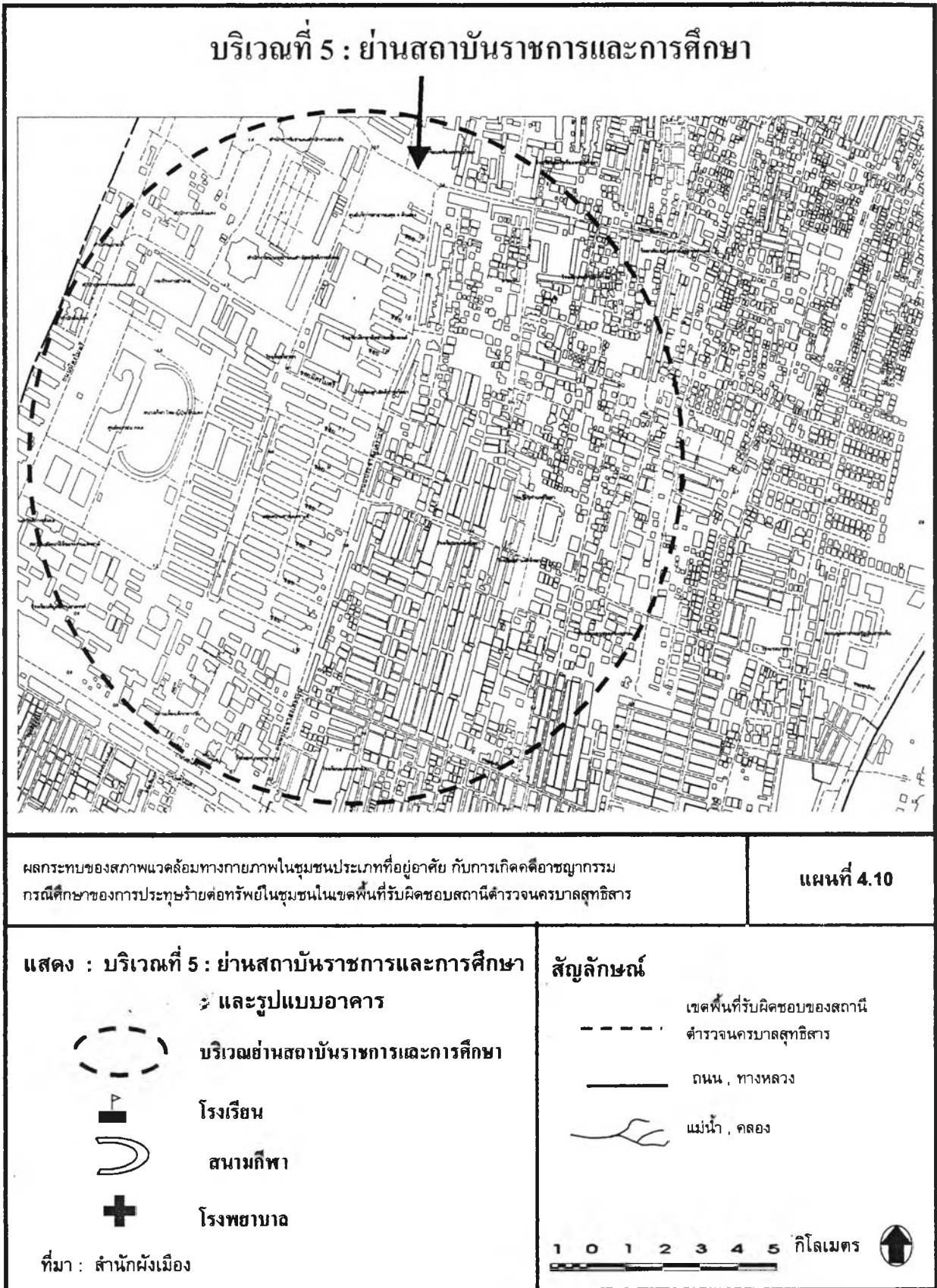
แผนที่ 4.8 แสดงพื้นที่ย่านพาณิชย์กรรมในเขตดินแดงในพื้นที่รับผิดชอบ สน.สุทธิสาร

แผนที่ 4.9 แสดงที่ตั้งสาธารณูปการบริเวณพื้นที่ย่านสถาบันราชการและการศึกษาในเขตดินแดง ในพื้นที่รับผิดชอบ สน.สุทธิสาร

แผนที่ 4.10 แสดงที่ตั้งสาธารณูปการบริเวณพื้นที่ย่านสถาบันราชการและการศึกษาในเขตดินแดง ในพื้นที่รับผิดชอบ สน.สุทธิสาร

4.2 ปัจจัยทางสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่เป็นสาเหตุให้เกิดคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สิน

4.2.1 สถานภาพของผู้ประสบคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สิน

สถานภาพของผู้ประสบคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สินที่ตกเป็นกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เพศ สถานภาพสมรส อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ และระยะเวลาการอยู่อาศัยในชุมชน

จากตารางที่ 4.1 พบว่า ผู้ประสบคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สินที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ประมาณสองในสามเป็นเพศชาย และประมาณหนึ่งในสามเป็นเพศหญิง ประมาณครึ่งหนึ่งมีสถานภาพสมรส และประมาณหนึ่งในสามเป็นโสด กลุ่มที่มีอายุอยู่ระหว่าง 20-40 ปี มีรวมกันประมาณครึ่งหนึ่งของผู้ประสบคดีทั้งหมด โดยกลุ่มที่มีมากที่สุดมีอายุอยู่ในช่วง 41-50 ปี (ร้อยละ 46.7) ที่มีมากรองลงมาคือ ช่วงอายุ 31-40 ปี (ร้อยละ 29.6) และกลุ่มที่มีอายุระหว่าง 20-30 ปี (ร้อยละ 20.0) ตามลำดับ ส่วนกลุ่มที่มีอายุมากกว่า 50 ปี เป็นกลุ่มที่มีมีเพียงร้อยละ 3.7

ในด้านระดับการศึกษา พบว่า ผู้ประสบคดีที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมากกว่าครึ่งหนึ่งมีการศึกษาอยู่ในระดับชั้นปริญญาตรี รองลงมาประมาณร้อยละ 30.0 มีการศึกษาค่ำกว่าปริญญาตรี และกลุ่มที่มีการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี มีจำนวนน้อยที่สุดเพียงร้อยละ 11.1

ในด้านอาชีพ พบว่า ผู้ประสบคดีที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในสัดส่วนประมาณครึ่งหนึ่ง เป็นนักธุรกิจหรือประกอบอาชีพค้าขาย (ร้อยละ 48.2) รองลงมาเป็นพนักงานบริษัท (ร้อยละ 15.4) , รับราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ (ร้อยละ 13.5) , ประกอบอาชีพอื่นๆ (ร้อยละ 11.1) และไม่ได้ประกอบอาชีพ (ร้อยละ 7.4) ส่วนกลุ่มที่เป็น นักเรียนนักศึกษา มีเพียงร้อยละ 4.4

ผู้ประสบคดีที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ในสัดส่วนประมาณหนึ่งในสี่ มีรายได้อยู่ระหว่าง 10,001-15,000 บาท (ร้อยละ 25.2) รองลงมา มีรายได้อยู่ระหว่าง 5,001-10,000 บาท และ 15,001-20,000 บาท ในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน (ร้อยละ 19.2 และ 19.0) ตามลำดับ ส่วนกลุ่มที่มีรายได้ต่ำกว่า 5,000 บาท มีร้อยละ 21.7 และกลุ่มที่มีรายได้มากกว่า 20,000 บาท มีร้อยละ 14.3

ในด้านระยะเวลาที่อาศัยในชุมชน พบว่า ผู้ประสบคดีที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในสัดส่วนประมาณครึ่งหนึ่ง มีระยะเวลาอยู่อาศัยตั้งแต่ 6 ปี ขึ้นไป (ร้อยละ 47.8) รองลงมา มีระยะเวลาอยู่อาศัยระหว่าง 4-6 ปี (ร้อยละ 31.4) และระหว่าง 2-4 ปี (ร้อยละ 13.0) ตามลำดับ ส่วนกลุ่มที่มีระยะเวลาอยู่อาศัยน้อยกว่า 2 ปี เป็นกลุ่มที่มีน้อยที่สุดเพียงร้อยละ 7.8

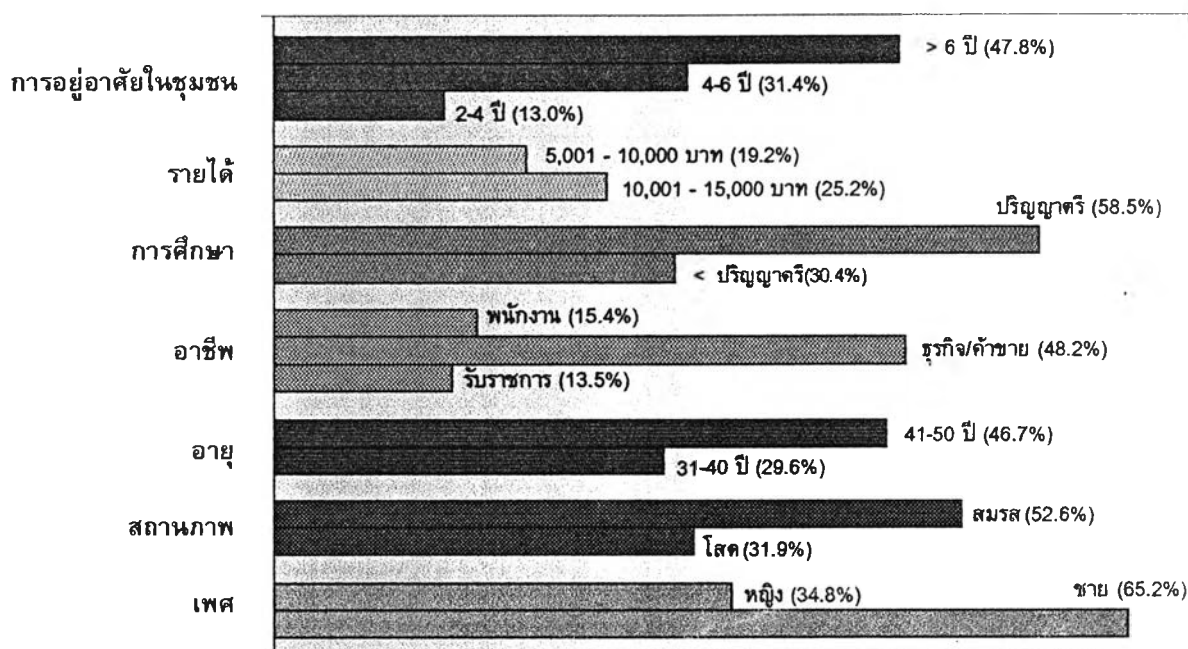
ตารางที่ 4.1
 สถานภาพของผู้ประสบคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์

สถานภาพของผู้ประสบคดี	การกระจายของกลุ่มตัวอย่าง	ร้อยละ
เพศ	310	100.0
ชาย	202	65.2
หญิง	108	34.8
สถานภาพสมรส	310	100.0
โสด	99	31.9
สมรส	163	52.6
หย่า	23	7.4
หม้าย	25	8.1
อายุ (ปี)	310	100.0
20 - 30	62	20.0
31 - 40	92	29.6
41 - 50	145	46.7
> 50	11	3.7
อาชีพ	310	100.0
นักเรียน, นักศึกษา	14	4.4
ประกอบธุรกิจส่วนตัว/ค้าขาย	149	48.2
รับราชการ	42	13.5
พนักงานบริษัท	48	15.4
ไม่ได้ประกอบอาชีพ	23	7.4
อื่นๆ	34	11.1

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)
 สถานภาพของผู้ประสบคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์

สถานภาพของผู้ประสบคดี	การกระจายของกลุ่มตัวอย่าง	ร้อยละ
ระดับการศึกษา	310	100.0
ต่ำกว่าปริญญาตรี	94	30.4
ปริญญาตรี	181	58.5
สูงกว่าปริญญาตรี	34	11.1
รายได้ต่อเดือน (บาท)	310	100.0
< 5,000	67	21.7
5,001 - 10,000	60	19.2
10,001 - 15,000	78	25.2
15,001 - 20,000	59	19.0
> 20,000	46	14.9
ระยะเวลาที่อาศัยในชุมชน (ปี)	310	100.0
< 2	24	7.8
2-4	40	13.0
4-6	97	31.4
> 6	148	47.8

แผนภูมิที่ 4.1 ลักษณะทางด้านประชากรของกลุ่มตัวอย่าง

จากการศึกษา พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ประสบดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สินส่วนใหญ่เป็นเพศชาย (ร้อยละ 65.2) และส่วนใหญ่มีสถานภาพสมรส (ร้อยละ 52.6) รองลงมาในสัดส่วนประมาณหนึ่งในสามเป็นโสด (ร้อยละ 31.9) โดยกลุ่มที่มีอายุอยู่ในช่วง 41-50 ปี มีมากที่สุด (ร้อยละ 46.7) รองลงมามีอายุอยู่ในช่วง 31-40 ปี (ร้อยละ 29.6) ในด้านระดับการศึกษา พบว่า ส่วนใหญ่มีการศึกษา อยู่ในระดับชั้นปริญญาตรี (ร้อยละ 58.5) และต่ำกว่าปริญญาตรี (ร้อยละ 30.4) และส่วนใหญ่ประกอบอาชีพ เป็นนักธุรกิจหรือประกอบอาชีพค้าขาย (ร้อยละ 48.2) รองลงมาเป็นพนักงานบริษัท (ร้อยละ 15.4) และรับราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ (ร้อยละ 13.5) ตามลำดับ โดยมีรายได้อยู่ระหว่าง 10,001-15,000 บาท (ร้อยละ 25.2) รองลงมามีรายได้อยู่ระหว่าง 5,001-10,000 บาท (ร้อยละ 19.2) และ 15,001-20,000 บาท (ร้อยละ 19.0) ตามลำดับ โดยส่วนใหญ่มีระยะเวลาการอยู่อาศัยในชุมชนตั้งแต่ 6 ปี ขึ้นไป (ร้อยละ 47.8) รองลงมามีระยะเวลาอยู่อาศัยระหว่าง 4-6 ปี (ร้อยละ 31.4) และระหว่าง 2-4 ปี (ร้อยละ 13.0) ตามลำดับ

4.2.2 ลักษณะทางกายภาพของชุมชนกับการเกิดคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สิน

ลักษณะทางกายภาพโดยทั่วไปของชุมชนของผู้ประสบดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สินที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ขนาดชุมชน จำนวนทางเข้าออกในชุมชน ความกว้างของถนน ขนาดที่อยู่อาศัย จำนวนครัวเรือนต่อทางเดินร่วมหรือขนาดของกลุ่ม

ตารางที่ 4.2

ลักษณะทางกายภาพของชุมชนของของผู้ประสบคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์

ลักษณะทางกายภาพ	การกระจายของกลุ่มตัวอย่าง	ร้อยละ
ขนาดของชุมชน (ครัวเรือน)	310	100.0
< 500	57	18.5
500 - 1,000	64	20.7
> 1,000	188	60.8
จำนวนทางเข้าออกในชุมชน	310	99.9
1	216	69.6
2	76	24.4
3	18	5.9
ความกว้างของถนน (เมตร)	310	100.0
8	119	38.5
10	172	55.6
12	18	5.9
ขนาดของพื้นที่อยู่อาศัย (ตร.วา)	310	100.0
< 20	85	27.3
20-30	133	43.0
31-40	51	16.3
41-50	21	6.7
> 50	21	6.7
จำนวนครัวเรือนต่อทางเดินร่วม	310	100.1
< 30	74	23.7
30-70	92	29.6
> 70	144	46.7

ตารางที่ 4.2 (ต่อ)
ลักษณะทางกายภาพของชุมชนของของผู้ประสบอุบัติเหตุร้ายต่อทรัพย์สิน

ลักษณะทางกายภาพ	การกระจายของกลุ่มตัวอย่าง	ร้อยละ
ประเภทอาคารที่เกิดเหตุ	310	100.0
บ้านเดี่ยว	82	26.4
ทาวน์เฮ้าส์	101	32.7
ตึกแถว/อาคารพาณิชย์	52	16.9
คอนโดมิเนียม/อพาร์ทเมนท์	29	9.4
อื่นๆ	46	14.6
ประเภทการใช้ที่ดินของย่าน	310	100.0
สถาบันราชการ	11	3.4
วัด/โรงเรียน	39	12.7
ที่พักอาศัยหนาแน่น	67	21.6
ที่พักอาศัยเบาบาง	91	29.4
ตลาดสด	29	9.5
พาณิชย์กรรม	61	19.8
อื่นๆ	11	3.6

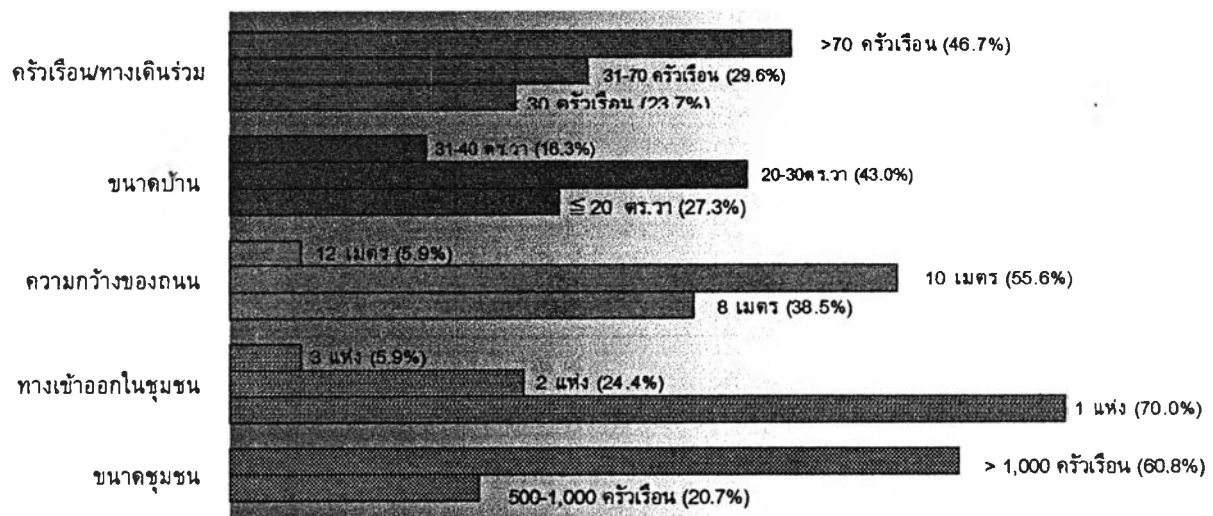
จากตารางที่ 4.2 พบว่า ส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในชุมชนที่มีขนาดมากกว่า 1,000 ครัวเรือน (ร้อยละ 60.8) รองลงมาอาศัยอยู่ในชุมชนที่มีขนาด 500 - 1,000 ครัวเรือน และน้อยกว่า 500 ครัวเรือน (ร้อยละ 20.7 และ 18.5 ตามลำดับ)

กลุ่มตัวอย่างประมาณร้อยละ 70.0 มีจำนวนทางเข้าออกในชุมชนจำนวน 1 แห่ง รองลงมาตามลำดับมีจำนวนทางเข้าออก 2 แห่ง และ 3 แห่ง (ร้อยละ 24.4 และ 5.9) มีความกว้างของถนน 10 เมตร เป็นส่วนใหญ่ (ร้อยละ 55.6) รองลงมา มีความกว้างของถนน 8 เมตรและ 12 เมตร ตามลำดับ (ร้อยละ 38.5 และ 5.9)

ในส่วนขนาดของที่อยู่อาศัย พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีขนาดที่อยู่อาศัยระหว่าง 20-30 ตารางวา (ร้อยละ 43.0) รองลงมาตามลำดับ มีขนาดที่อยู่อาศัยไม่เกิน 20 ตารางวา และ 31-40 ตารางวา (ร้อยละ 27.3 และ 16.3) โดยกลุ่มที่มีขนาดที่อยู่อาศัย 41-50 ตารางวา และมากกว่า 50 ตารางวา เป็นกลุ่มที่มีน้อยที่สุดในสัดส่วนที่เท่ากัน (ร้อยละ 6.7)

ในส่วนของจำนวนครัวเรือนต่อทางเดินร่วมหรือขนาดของกลุ่ม พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีจำนวน ครัวเรือนต่อทางเดินร่วมหรือขนาดของกลุ่มมากกว่า 70 ครัวเรือน เป็นส่วนใหญ่ (ร้อยละ 46.7) รองลงมา มีจำนวนครัวเรือนต่อทางเดินร่วมอยู่ระหว่าง 31-70 ครัวเรือน และไม่เกิน 30 ครัวเรือน (ร้อยละ 29.6 และ 23.7 ตามลำดับ)

แผนภูมิที่ 4.2 ลักษณะทางกายภาพในชุมชนของกลุ่มตัวอย่าง

จากแผนภูมิที่ 4.2 ในด้านลักษณะทางกายภาพในชุมชนของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า ส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในชุมชนที่มีขนาดมากกว่า 1,000 ครัวเรือน (ร้อยละ 60.8) รองลงมาอาศัยอยู่ในชุมชนที่มีขนาด 500 - 1,000 ครัวเรือน (ร้อยละ 20.7) , ส่วนใหญ่ประมาณร้อยละ 70.0 มีจำนวนทางเข้าออกในชุมชนจำนวน 1 แห่ง รองลงมาตามลำดับมีจำนวนทางเข้าออก 2 แห่ง และ 3 แห่ง (ร้อยละ 24.4 และ 5.9) และส่วนใหญ่มีความกว้างของถนน 10 เมตร (ร้อยละ 55.6) รองลงมา มีความกว้างของถนน 8 เมตรและ 12 เมตร ตามลำดับ (ร้อยละ 38.5 และ 5.9) ในส่วนขนาดของที่อยู่อาศัย พบว่า ส่วนใหญ่มีขนาดที่อยู่อาศัยระหว่าง 20-30 ตารางวา (ร้อยละ 43.0) รองลงมาตามลำดับ มีขนาดที่อยู่อาศัยไม่เกิน 20 ตารางวา และ 31-40 ตารางวา (ร้อยละ 27.3 และ 16.3) และในส่วน ของจำนวนครัวเรือนต่อทางเดินร่วมหรือขนาดของกลุ่ม พบว่า ส่วนใหญ่มีจำนวนครัวเรือนต่อทางเดินร่วมหรือขนาดของกลุ่มมากกว่า 70 ครัวเรือน (ร้อยละ 46.7) รองลงมา มีจำนวนครัวเรือนต่อทางเดินร่วมอยู่ระหว่าง 31-70 ครัวเรือน (ร้อยละ 29.6) และไม่เกิน 30 ครัวเรือน (ร้อยละ 23.7) ตามลำดับ สำหรับในส่วนของประเภทอาคารที่เกิดเหตุ พบว่า ส่วนใหญ่เป็นทาวน์เฮ้าส์ (ร้อยละ 32.7) รองลงมาตามลำดับ เป็นบ้านเดี่ยว (ร้อยละ 26.4) และตึกแถว/อาคารพาณิชย์ (ร้อยละ 16.9) สำหรับประเภทการใช้ที่ดินของย่านที่เกิดอาชญากรรม พบว่า ส่วนใหญ่เป็นย่านที่อยู่อาศัยเบาบาง (ร้อยละ 29.4) รองลงมา เป็นย่านที่อยู่อาศัยหนาแน่น (ร้อยละ 21.6) และย่านพาณิชย์กรรม (ร้อยละ 19.8) ตามลำดับ

จากตารางที่ 4.2 สามารถจำแนกลักษณะทางกายภาพของชุมชนตามบริเวณ-ย่าน ที่ศึกษาได้ ดังนี้ (ตารางที่ 4.2.1 – 4.2.6)

ตารางที่ 4.2.1

แสดงขนาดชุมชน (ครัวเรือน) ของกลุ่มตัวอย่างผู้ประสงค์จำแนกตามบริเวณ-ย่าน

บริเวณ-ย่าน	ขนาดชุมชน (ครัวเรือน)			รวม
	< 500	500 – 1,000	> 1,000	
บริเวณ 1 : พักอาศัยปนพาณิชยกรรม	25 (43.9)	15 (23.1)	63 (33.5)	103 [33.2]
บริเวณ 2 : พักอาศัยหนาแน่น	20 (35.1)	26 (40.0)	50 (26.6)	96 [31.0]
บริเวณ 3 : ชุมชนแออัด	2 (3.5)	10 (15.4)	45 (23.9)	57 [18.4]
บริเวณ 4 : พาณิชยกรรม	4 (7.0)	9 (13.8)	10 (5.3)	23 [7.4]
บริเวณ 5 : สถาบันราชการและการศึกษา	6 (10.5)	5 (7.7)	20 (10.6)	31 [10.0]
รวม	57 (18.4) [100.0]	65 (21.0) [100.0]	188 (60.6) [100.0]	310 (100.0) [100.0]

$\chi^2_{0.05}$ จากการคำนวณเท่ากับ 22.66122 $\chi^2_{0.05}$ จากตารางเท่ากับ 15.50710

จากตารางที่ 4.2.1 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่อยู่ในบริเวณพักอาศัยปนพาณิชยกรรม (ร้อยละ 33.2) รองลงมา อาศัยอยู่ในบริเวณพักอาศัยหนาแน่น (ร้อยละ 31.0) และชุมชนแออัด (ร้อยละ 18.4) ตามลำดับ และส่วนใหญ่มีขนาดครัวเรือนมากกว่า 1,000 ครัวเรือน (ร้อยละ 60.6) รองลงมา มีขนาดครัวเรือน 500-1,000 ครัวเรือน (ร้อยละ 21.0) และน้อยกว่า 500 ครัวเรือน (ร้อยละ 18.4) ตามลำดับ

และจากการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) พบว่า มีค่าจากการคำนวณเท่ากับ 22.66122 ซึ่งมีค่ามากกว่าค่าไคสแควร์จากตาราง ที่ระดับความเป็นอิสระเดียวกัน หมายความว่าปฏิเสธสมมติฐาน (H_0) ดังนั้นจะยอมรับสมมติฐาน (H_a) หรือหมายความว่าตัวแปรทั้งสองมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่าบริเวณ-ย่านของกลุ่มตัวอย่างมีความสัมพันธ์กับขนาดของชุมชน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4.2.2

แสดงจำนวนทางเข้าออก (แห่ง) ของกลุ่มตัวอย่างผู้ประสงค์จำแนกตามบริเวณ-ย่าน

บริเวณ-ย่าน	จำนวนทางเข้าออก (แห่ง)			รวม
	1	2	3	
บริเวณ 1 : พักอาศัยปนพาณิชย์กรรม	35 (16.2)	25 (32.9)	5 (27.8)	65 [21.0]
บริเวณ 2 : พักอาศัยหนาแน่น	83 (38.4)	26 (34.2)	6 (33.3)	115 [37.1]
บริเวณ 3 : ชุมชนแออัด	55 (25.5)	10 (13.2)	1 (5.6)	66 [21.3]
บริเวณ 4 : พาณิชย์กรรม	17 (7.9)	9 (11.8)	2 (11.1)	28 [9.0]
บริเวณ 5 : สถาบันราชการและการศึกษา	26 (12.0)	6 (7.9)	4 (22.2)	36 [11.6]
รวม	216 (69.7) [100.0]	76 (24.5) [100.0]	18 (5.8) [100.0]	310 (100.0) [100.0]

$\chi^2_{0.05}$ จากการคำนวณเท่ากับ 18.21118 $\chi^2_{0.05}$ จากตารางเท่ากับ 15.50710

จากตารางที่ 4.2.2 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่อยู่ในบริเวณพักอาศัยหนาแน่น (ร้อยละ 37.1) รองลงมาตามลำดับ อาศัยอยู่ในบริเวณชุมชนแออัด ในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกับบริเวณพักอาศัยปนพาณิชย์กรรม (ร้อยละ 21.3) และ (ร้อยละ 21.0) และส่วนใหญ่มีจำนวนทางเข้าออกในชุมชน 1 แห่ง (ร้อยละ 69.7) รองลงมา มีจำนวนทางเข้าออกในชุมชน 2 แห่ง (ร้อยละ 24.5) และ 3 แห่ง (ร้อยละ 5.8) ตามลำดับ

และจากการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) พบว่า มีค่าจากการคำนวณเท่ากับ 18.21118 ซึ่งมีมากกว่าค่าไคสแควร์จากตาราง ที่ระดับความเป็นอิสระเดียวกัน หมายความว่าปฏิเสธสมมติฐาน (Ho) ดังนั้นจะยอมรับสมมติฐาน (Ha) หรือหมายความว่าตัวแปรทั้งสองมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่าบริเวณ-ย่านของกลุ่มตัวอย่างมีความสัมพันธ์กับจำนวนทางเข้าออกในชุมชน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4.2.3

แสดงความกว้างของถนน (เมตร) ของกลุ่มตัวอย่างผู้ประสงค์จำแนกตามบริเวณ-ย่าน

บริเวณ-ย่าน	ความกว้างของถนน (เมตร)			รวม
	8	10	12	
บริเวณ 1 : พักอาศัยปนพาณิชยกรรม	19 (15.8)	52 (30.2)	5 (27.8)	76 [24.5]
บริเวณ 2 : พักอาศัยหนาแน่น	47 (39.2)	33 (19.2)	- -	80 [25.8]
บริเวณ 3 : ชุมชนแออัด	27 (22.5)	9 (5.2)	- -	36 [11.6]
บริเวณ 4 : พาณิชยกรรม	11 (9.2)	60 (34.9)	10 (55.6)	81 [26.1]
บริเวณ 5 : สถาบันราชการและการศึกษา	16 (13.3)	18 (10.5)	3 (16.7)	37 [11.9]
รวม	120 (38.7) [100.0]	172 (55.5) [100.0]	18 (5.8) [100.0]	310 (100.0) [100.0]

$\chi^2_{0.05}$ จากการคำนวณเท่ากับ 67.36507 $\chi^2_{0.05}$ จากตารางเท่ากับ 15.50710

จากตารางที่ 4.2.3 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่อยู่ในบริเวณพาณิชยกรรมในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกับบริเวณพักอาศัยหนาแน่น (ร้อยละ 26.1 และร้อยละ 25.8) ตามลำดับ รองลงมาอาศัยอยู่ในบริเวณพักอาศัยปนพาณิชยกรรม (ร้อยละ 24.5) ในส่วนที่อาศัยอยู่ในบริเวณสถาบันราชการ และชุมชนแออัด มีในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน (ร้อยละ 11.9 และร้อยละ 11.6) ตามลำดับ

โดยส่วนใหญ่มีความกว้างของถนน 10 เมตร (ร้อยละ 55.5) รองลงมา มีความกว้างของถนน 8 เมตร (ร้อยละ 38.7) และ 12 เมตร (ร้อยละ 5.8) ตามลำดับ

และจากการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) พบว่า มีค่าจากการคำนวณเท่ากับ 67.36507 ซึ่งมีมากกว่าค่าไคสแควร์จากตาราง ที่ระดับความเป็นอิสระเดียวกัน หมายความว่าปฏิเสธสมมติฐาน (Ho) ดังนั้นจะยอมรับสมมติฐาน (Ha) หรือหมายความว่าตัวแปรทั้งสองมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่าบริเวณ-ย่านของกลุ่มตัวอย่างมีความสัมพันธ์กับความกว้างของถนน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4.2.4

แสดงขนาดของพื้นที่อยู่อาศัย (ตร.วา) ของกลุ่มตัวอย่างผู้ประสงค์จำแนกตามบริเวณ-ย่าน

บริเวณ-ย่าน	ขนาดของพื้นที่อยู่อาศัย (ตร.วา)					รวม
	<20	20-30	31-40	41-50	>50	
บริเวณ 1 : พักอาศัยปนพาณิชย์	18 (21.2)	13 (9.8)	12 (23.5)	6 (28.6)	4 (19.0)	53 [17.1]
บริเวณ 2 : พักอาศัยหนาแน่น	19 (22.4)	31 (23.3)	9 (17.6)	3 (14.3)	2 (9.5)	64 [20.6]
บริเวณ 3 : ชุมชนแออัด	24 (28.2)	4 (3.0)	2 (3.9)	- -	- -	36 [9.7]
บริเวณ 4 : พาณิชย์กรรม	16 (18.8)	49 (36.8)	21 (41.2)	10 (47.6)	11 (52.4)	107 [34.5]
บริเวณ 5 : สถาบันราชการและการ	8 (9.4)	36 (27.1)	7 (13.7)	2 (9.5)	4 (19.0)	57 [18.4]
รวม	85 (27.4) [100.0]	133 (42.9) [100.0]	51 (16.5) [100.0]	21 (6.8) [100.0]	21 (6.8) [100.0]	310 (100.0) [100.0]

$\chi^2_{0.05}$ จากการคำนวณเท่ากับ 61.97561 $\chi^2_{0.05}$ จากตารางเท่ากับ 26.29654

จากตารางที่ 4.2.4 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่อยู่ในบริเวณพาณิชย์กรรม (ร้อยละ 34.5) รองลงมา อาศัยอยู่ในบริเวณพักอาศัยหนาแน่น (ร้อยละ 20.6) และในบริเวณสถาบันราชการ (ร้อยละ 18.4) ตามลำดับ ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่อยู่บริเวณในพักอาศัยปนพาณิชย์กรรม และบริเวณชุมชนแออัด มีร้อยละ 17.1 และร้อยละ 9.7 ตามลำดับ

โดยส่วนใหญ่มีขนาดพื้นที่อยู่อาศัยระหว่าง 20-30 ตร.วา (ร้อยละ 42.9) รองลงมา ขนาดพื้นที่อยู่อาศัยน้อยกว่า 20 ตร.วา (ร้อยละ 27.4) และมีขนาดระหว่าง 31-40 ตร.วา (ร้อยละ 16.5) ตามลำดับ ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีขนาดพื้นที่ระหว่าง 41-50 ตร.วา และมากกว่า 50 ตร.วา มีในสัดส่วนที่เท่ากัน (ร้อยละ 6.8)

และจากการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) พบว่า มีค่าจากการคำนวณเท่ากับ 61.97561 ซึ่งมีมากกว่าค่าไคสแควร์จากตาราง ที่ระดับความเป็นอิสระเดียวกัน หมายความว่าปฏิเสธสมมติฐาน (H_0) ดังนั้นจะยอมรับสมมติฐาน (H_a) หรือหมายความว่าตัวแปรทั้งสองมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่าบริเวณ-ย่านของกลุ่มตัวอย่างมีความสัมพันธ์กับขนาดพื้นที่อยู่อาศัย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4.2.5

แสดงจำนวนครัวเรือนต่อทางเดินร่วม ของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามบริเวณ-ย่าน

บริเวณ-ย่าน	จำนวนครัวเรือนต่อทางเดินร่วม			รวม
	<30	30-70	>70	
บริเวณ 1 : พักอาศัยปนพาณิชยกรรม	5 (6.8)	19 (20.7)	37 (25.7)	61 [19.7]
บริเวณ 2 : พักอาศัยหนาแน่น	18 (24.3)	17 (18.5)	28 (19.4)	63 [20.3]
บริเวณ 3 : ชุมชนแออัด	18 (24.3)	9 (9.8)	27 (18.8)	54 [17.4]
บริเวณ 4 : พาณิชยกรรม	16 (21.6)	22 (23.9)	29 (20.1)	67 [21.6]
บริเวณ 5 : สถาบันราชการและการศึกษา	17 (23.0)	25 (27.2)	23 (16.0)	65 [21.0]
รวม	74 (23.9) [100.0]	92 (29.7) [100.0]	144 (46.5) [100.0]	310 (100.0) [100.0]

$\chi^2_{0.05}$ จากการคำนวณเท่ากับ 14.93149 $\chi^2_{0.05}$ จากตารางเท่ากับ 15.50710

จากตารางที่ 4.2.5 พบว่า กลุ่มตัวอย่างอยู่ในแต่ละบริเวณในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน ตามลำดับได้แก่ บริเวณพาณิชยกรรม บริเวณสถาบันราชการ บริเวณพักอาศัยหนาแน่น บริเวณพักอาศัยปนพาณิชยกรรม และในบริเวณชุมชนแออัด (ร้อยละ 21.6 ร้อยละ 21.0 ร้อยละ 20.3 ร้อยละ 19.7 และร้อยละ 17.4 ตามลำดับ)

โดยส่วนใหญ่มีจำนวนครัวเรือนต่อทางเดินร่วมมากกว่า 70 (ร้อยละ 46.5) รองลงมา มีจำนวนครัวเรือนต่อทางเดินร่วมระหว่าง 30-70 (ร้อยละ 29.7) และมีจำนวนครัวเรือนต่อทางเดินร่วมน้อยกว่า 30 (ร้อยละ 23.9) ตามลำดับ

และจากการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) พบว่า มีค่าจากการคำนวณเท่ากับ 14.93149 ซึ่งมีน้อยกว่าค่าไคสแควร์จากตาราง ที่ระดับความเป็นอิสระเดียวกัน หมายความว่าปฏิเสธสมมติฐาน (H_a) ดังนั้นจะยอมรับสมมติฐาน (H_0) หรือหมายความว่าตัวแปรทั้งสองไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่าบริเวณ-ย่านของกลุ่มตัวอย่างไม่มีความสัมพันธ์กับจำนวนครัวเรือนต่อทางเดินร่วม

ตารางที่ 4.2.6
แสดงประเภทอาคารที่เกิดเหตุ ของกลุ่มตัวอย่างผู้ประสบคดีจำแนกตามบริเวณ-ย่าน

บริเวณ-ย่าน	ประเภทอาคารที่เกิดเหตุ					รวม
	บ้านเดี่ยว	ทาวน์เฮาส์	ตึกแถว	คอนโดฯ	อื่นๆ	
บริเวณ 1 : พักอาศัยปนพาณิชยกรรม	20 (24.4)	19 (18.8)	13 (25.0)	5 (17.2)	3 (6.5)	60 [19.4]
บริเวณ 2 : พักอาศัยหนาแน่น	21 (25.6)	24 (23.8)	9 (17.3)	7 (24.1)	2 (4.3)	63 [20.3]
บริเวณ 3 : ชุมชนแออัด	1 (1.2)	1 (1.0)	- -	- -	37 (80.4)	39 [12.6]
บริเวณ 4 : พาณิชยกรรม	24 (29.3)	34 (33.7)	23 (44.2)	12 (41.4)	3 (6.5)	96 [31.0]
บริเวณ 5 : สถาบันราชการและการศึกษา	16 (19.5)	23 (22.8)	7 (13.5)	5 (17.2)	1 (2.2)	52 [16.8]
รวม	82 (26.5) [100.0]	101 (32.6) [100.0]	52 (16.8) [100.0]	29 (9.4) [100.0]	46 14.8 [100.0]	310 (100.0) [100.0]

$\chi^2_{0.05}$ จากการคำนวณเท่ากับ 54.73114 $\chi^2_{0.05}$ จากตารางเท่ากับ 26.29654

จากตารางที่ 4.2.6 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่อยู่ในบริเวณพาณิชยกรรม (ร้อยละ 31.0) รองลงมา อาศัยอยู่ในบริเวณพักอาศัยหนาแน่น (ร้อยละ 20.3) บริเวณพักอาศัยปนพาณิชยกรรม (ร้อยละ 19.4) สถาบันราชการฯ (ร้อยละ 16.8) และชุมชนแออัด (ร้อยละ 12.6) ตามลำดับ

โดยส่วนใหญ่เป็นอาคารประเภททาวน์เฮาส์ (ร้อยละ 32.6) รองลงมา เป็นบ้านเดี่ยว (ร้อยละ 26.5) ตึกแถว/อาคารพาณิชย์ (ร้อยละ 16.8) อื่นๆ (ร้อยละ 14.8) และอาคารประเภทคอนโดมิเนียม /อพาร์ทเมนท์ (ร้อยละ 9.4) ตามลำดับ

และจากการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) พบว่า มีค่าจากการคำนวณเท่ากับ 54.73114 ซึ่งมีมากกว่าค่าไคสแควร์จากตาราง ที่ระดับความเป็นอิสระเดียวกัน หมายความว่าปฏิเสธสมมติฐาน (H_0) ดังนั้นจะยอมรับสมมติฐาน (H_a) หรือหมายความว่าตัวแปรทั้งสองมีความสัมพันธ์กันอย่างน้อยมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่าบริเวณ-ย่านของกลุ่มตัวอย่างมีความสัมพันธ์กับประเภทอาคาร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

4.2.3 ลักษณะการเกิดคดีอาชญากรรม

ลักษณะการเกิดคดีอาชญากรรมประเภทตีประทุษร้ายต่อทรัพย์สินที่กลุ่มตัวอย่างประสบ ได้แก่ ประเภทคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สินที่ประสบ ช่วงเวลาที่เกิดเหตุ ปีพ.ศ. ที่ประสบอาชญากรรม และความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับสาเหตุของการเกิดอาชญากรรม

จากตารางที่ 4.3 พบว่า กลุ่มตัวอย่างเกิดคดีลักทรัพย์เป็นส่วนใหญ่ (ร้อยละ 48.1) รองลงมาเกิดคดีโจรกรรมรถยนต์/รถจักรยานยนต์และคดีวิ่งราวทรัพย์ (ร้อยละ 23.0 และ 16.3 ตามลำดับ) โดยกลุ่มตัวอย่างที่เกิดคดีปล้นทรัพย์มีน้อยที่สุดเพียงร้อยละ 4.4

ส่วนใหญ่ประสบอาชญากรรมในช่วงเวลาระหว่าง 01.00-05.00 น. (ร้อยละ 31.4) รองลงมา ประสบอาชญากรรมในช่วงเวลาระหว่าง 05.01-10.00 น. ในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกับช่วงเวลา 10.01-15.00 น. (ร้อยละ 28.7 และ 26.8 ตามลำดับ) สำหรับช่วงเวลาระหว่าง 20.01-01.00 น. และระหว่าง 15.01-01.00 น. เป็นช่วงเวลาที่เกิดอาชญากรรมเพียงร้อยละ 9.5 และร้อยละ 3.6 ตามลำดับ โดยส่วนใหญ่ประสบอาชญากรรมในช่วงปี พ.ศ. 2541-2545 (ร้อยละ 45.4) รองลงมา ตามลำดับ ประสบเหตุในช่วงปี พ.ศ. 2536-2540 (ร้อยละ 26.7) , ในปี พ.ศ.2546 (ร้อยละ 17.8) และระหว่างปี พ.ศ. 2530-2535 (ร้อยละ 10.1)

ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับสาเหตุของการเกิดอาชญากรรม พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ในสัดส่วนประมาณหนึ่งในสี่ มีความเห็นว่าเกิดจากการที่ชุมชนมีตรอกซอยที่วกวนและเข้าออกได้หลายทาง (ร้อยละ 25.7) รองลงมาตามลำดับ เห็นว่าเกิดจากรั้วบ้านที่บับสายตา (ร้อยละ 21.9) , ความรกทึบของชุมชน (ร้อยละ 18.6), ตรอกซอยที่เปลี่ยวบับสายตา (ร้อยละ 12.7), การขาดแสงสว่าง (ร้อยละ 11.6) และไม่มีสายตรวจ (ร้อยละ 9.5)

ตารางที่ 4.3

ลักษณะการเกิดคดีอาชญากรรมของกลุ่มตัวอย่าง

ลักษณะการเกิดคดีอาชญากรรม	การกระจายของกลุ่มตัวอย่าง	ร้อยละ
ประเภทคดีอาชญากรรม	310	100.0
- ออกจกรรจ์	39	12.6
ชิงทรัพย์	25	8.1
ปล้นทรัพย์	14	4.4
- ไม่ออกจกรรจ์	271	87.4
ลักทรัพย์	149	48.1
วิ่งราวทรัพย์	51	16.3
โจรกรรมรถยนต์/รถจักรยานยนต์	71	23.0

ตารางที่ 4.3 (ต่อ)
ลักษณะการเกิดคดีอาชญากรรมของกลุ่มตัวอย่าง

ลักษณะการเกิดคดีอาชญากรรม	การกระจายของกลุ่มตัวอย่าง	ร้อยละ
ปี พ.ศ. ที่ประสบอาชญากรรม	310	100.0
พ.ศ. 2530-2535	31	10.1
พ.ศ. 2536-2540	83	26.7
พ.ศ. 2541-2545	141	45.4
พ.ศ. 2546	55	17.8
ช่วงเวลาที่เกิดเหตุ (น.)	310	100.0
01.00-05.00 น.	97	31.4
05.01-10.00 น.	89	28.7
10.01-15.00 น.	83	26.8
15.01-20.00 น.	11	3.6
20.01-01.00 น.	29	9.5
ความเห็นเกี่ยวกับสาเหตุของการเกิดอาชญากรรม	310	100.0
ไม่มีสายตรวจ	29	9.5
ขาดแสงสว่าง	36	11.6
ตรอกซอยวกวนเข้าออกได้หลายทาง	80	25.7
บริเวณชุมชนรกทึบ	58	18.6
ตรอกซอยเปลี่ยวอับสายตา	39	12.7
รั้วบ้านทึบ	68	21.9

จากตารางที่ 4.3 สามารถจำแนกลักษณะทางกายภาพของชุมชนตามบริเวณ-ย่าน ที่ศึกษาได้ ดังนี้ (ตารางที่ 4.3.1 – 4.2.4)

ตารางที่ 4.3.1
แสดงประเภทคดีอาชญากรรมของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามบริเวณ-ย่าน

บริเวณ-ย่าน	ประเภทคดีอาชญากรรม		รวม
	อุกฉกรรจ์	ไม่อุกฉกรรจ์	
บริเวณ 1 : พักอาศัยปนพาณิชยกรรม	11 (28.2)	57 (21.0)	68 [21.9]
บริเวณ 2 : พักอาศัยหนาแน่น	5 (12.8)	71 (26.2)	76 [24.5]
บริเวณ 3 : ชุมชนแออัด	1 (2.6)	97 (35.8)	98 [31.6]
บริเวณ 4 : พาณิชยกรรม	16 (41.0)	12 (4.4)	28 [9.0]
บริเวณ 5 : สถาบันราชการและการศึกษา	6 (15.4)	34 (12.5)	40 [12.9]
รวม	39 (12.6) [100.0]	271 (87.4) [100.0]	310 (100.0) [100.0]

$\chi^2_{0.05}$ จากการคำนวณเท่ากับ 65.96674 $\chi^2_{0.05}$ จากตารางเท่ากับ 9.48812

จากตารางที่ 4.2.6 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่อยู่ในบริเวณชุมชนแออัด (ร้อยละ 31.6) รองลงมา อาศัยอยู่ในบริเวณพักอาศัยหนาแน่น (ร้อยละ 24.5) บริเวณพักอาศัยปนพาณิชยกรรม (ร้อยละ 21.9) สถาบันราชการฯ (ร้อยละ 12.9) และพาณิชยกรรม (ร้อยละ 9.0) ตามลำดับ

โดยส่วนใหญ่ร้อยละ 87.4 ประเภทคดีประเภทไม่อุกฉกรรจ์ ได้แก่ คดีลักทรัพย์ คดีโจรกรรม รถยนต์/รถจักรยานยนต์ และคดีวิ่งราวทรัพย์ และประเภทคดีประเภทอุกฉกรรจ์ ได้แก่ คดีชิงทรัพย์ และปล้นทรัพย์ ในสัดส่วนร้อยละ 12.6 ตามลำดับ

และจากการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) พบว่า มีค่าจากการคำนวณเท่ากับ 65.96674 ซึ่งมีมากกว่าค่าไคสแควร์จากตาราง ที่ระดับความเป็นอิสระเดียวกัน หมายความว่าปฏิเสธสมมติฐาน (H_0) ดังนั้นจะยอมรับสมมติฐาน (H_a) หรือหมายความว่าตัวแปรทั้งสองมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่าบริเวณ-ย่านของกลุ่มตัวอย่างมีความสัมพันธ์กับประเภทคดีอาชญากรรมที่เกิดขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4.3.2
แสดงปีที่ประสบอาชญากรรมจำแนกตามบริเวณ-ย่าน

บริเวณ-ย่าน	ปี พ.ศ. ที่ประสบอาชญากรรม				รวม
	2530-2535	2536-2540	2541-2545	2546	
บริเวณ 1 : พักอาศัยปนพาณิชยกรรม	2 (6.5)	21 (25.3)	78 (55.3)	8 (14.5)	109 [35.2]
บริเวณ 2 : พักอาศัยหนาแน่น	9 (29.0)	36 (43.4)	12 (8.5)	5 (9.1)	62 [20.0]
บริเวณ 3 : ชุมชนแออัด	9 (29.0)	10 (12.0)	21 (14.9)	11 (20.0)	51 [16.5]
บริเวณ 4 : พาณิชยกรรม	6 (19.4)	10 (12.0)	13 (9.2)	19 (34.5)	48 [15.5]
บริเวณ 5 : สถาบันราชการและการศึกษา	5 (16.1)	6 (7.2)	17 (12.1)	12 (21.8)	40 [12.9]
รวม	31 (10.0) [100.0]	83 (26.8) [100.0]	141 (45.5) [100.0]	55 (17.7) [100.0]	310 (100.0) [100.0]

$\chi^2_{0.05}$ จากการคำนวณเท่ากับ 75.53375 $\chi^2_{0.05}$ จากตารางเท่ากับ 21.02641

จากตารางที่ 4.3.2 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่อยู่ในบริเวณพักอาศัยปนพาณิชยกรรม (ร้อยละ 35.2) รองลงมา อาศัยอยู่ในบริเวณพักอาศัยหนาแน่น (ร้อยละ 20.0) บริเวณชุมชนแออัด (ร้อยละ 16.5) พาณิชยกรรม (ร้อยละ 15.5) และสถาบันราชการฯ (ร้อยละ 12.9) ตามลำดับ

โดยส่วนใหญ่ประสบคดีในช่วงปี พ.ศ. 2541-2545 (ร้อยละ 45.5) รองลงมาตามลำดับ ประสบคดีในช่วงปี พ.ศ. 2536-2540 (ร้อยละ 26.8) ประสบคดีในปี พ.ศ. 2546 (ร้อยละ 17.7) และประสบคดีในช่วงปี พ.ศ. 2530-2545 (ร้อยละ 10.0)

และจากการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) พบว่า มีค่าจากการคำนวณเท่ากับ 75.53375 ซึ่งมีมากกว่าค่าไคสแควร์จากตาราง ที่ระดับความเป็นอิสระเดียวกัน หมายความว่าปฏิเสธสมมติฐาน (H_0) ดังนั้นจะยอมรับสมมติฐาน (H_a) หรือหมายความว่าตัวแปรทั้งสองมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่าบริเวณ-ย่านของกลุ่มตัวอย่างมีความสัมพันธ์กับประเภทคดีอาชญากรรมที่เกิดขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4.3.3
แสดงช่วงเวลาที่ประสบอาชญากรรมจำแนกตามบริเวณ-ย่าน

บริเวณ-ย่าน	ช่วงเวลาที่เกิดเหตุ (น.)					รวม
	01.00-05.00	05.01-10.00	10.01-15.00	15.01-20.00	20.01-01.00	
บริเวณ 1 : พักอาศัยปนพาณิชยกรรม	31 (32.0)	29 (32.6)	23 (27.7)	2 (18.2)	4 (13.8)	89 [28.7]
บริเวณ 2 : พักอาศัยหนาแน่น	25 (25.8)	16 (18.0)	21 (25.3)	3 (27.3)	2 (6.9)	67 [21.6]
บริเวณ 3 : ชุมชนแออัด	19 (19.6)	25 28.1	18 (21.7)	4 (36.4)	8 (27.6)	74 [23.9]
บริเวณ 4 : พาณิชยกรรม	9 (9.3)	10 (11.2)	6 (7.2)	1 (9.1)	11 (37.9)	37 [11.9]
บริเวณ 5 : สถาบันราชการและการศึกษา	13 (13.4)	9 (10.1)	15 (18.1)	1 (9.1)	4 (13.8)	42 [13.5]
รวม	97 (31.3) [100.0]	89 (28.7) [100.0]	83 (26.8) [100.0]	11 (3.5) [100.0]	29 (9.4) [100.0]	310 (100.0) [100.0]

$\chi^2_{0.05}$ จากการคำนวณเท่ากับ 35.43275 $\chi^2_{0.05}$ จากตารางเท่ากับ 26.29654

จากตารางที่ 4.3.3 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่อยู่ในบริเวณพักอาศัยปนพาณิชยกรรม (ร้อยละ 28.7) รองลงมา อาศัยอยู่ในบริเวณชุมชนแออัด (ร้อยละ 23.9) บริเวณพักอาศัยหนาแน่น (ร้อยละ 21.6) บริเวณสถาบันราชการฯ (ร้อยละ 12.9) และบริเวณพาณิชยกรรม (ร้อยละ 11.9) ตามลำดับ

โดยส่วนใหญ่ประสบเหตุในช่วงเวลา 01.00-05.00 น. (ร้อยละ 31.3) รองลงมาในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกันประสบเหตุในช่วงเวลา 05.01-10.00 น. (ร้อยละ 28.7) และประสบเหตุในช่วงเวลา 20.01-01.00น. (ร้อยละ 26.8) และประสบเหตุในช่วงเวลา 15.01-20.00 น. (ร้อยละ 10.0)

และจากการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) พบว่า มีค่าจากการคำนวณเท่ากับ 75.53375 ซึ่งมีมากกว่าค่าไคสแควร์จากตาราง ที่ระดับความเป็นอิสระเดียวกัน หมายความว่าปฏิเสธสมมติฐาน (H_0) ดังนั้นจะยอมรับสมมติฐาน (H_a) หรือหมายความว่าตัวแปรทั้งสองมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่าบริเวณ-ย่านของกลุ่มตัวอย่างมีความสัมพันธ์กับประเภทคดีอาชญากรรมที่เกิดขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4.3.4
แสดงความเห็นเกี่ยวกับสาเหตุของการเกิดอาชญากรรมจำแนกตามบริเวณ-ย่าน

บริเวณ-ย่าน	ความเห็นเกี่ยวกับสาเหตุของการเกิดอาชญากรรม						รวม
	ไม่มีสาย ตรวจ	ขาดแสง สว่าง	ตรอกซอย วกวน	มีความ รกทึบ	ซอยเปลี่ยว อับสายตา	รั้วบ้านทึบ	
บริเวณ 1 : พักอาศัยปนพาณิชย์กรรม	2 (6.9)	4 (11.1)	27 (33.8)	17 (29.3)	3 (7.7)	17 (25.0)	70 [22.6]
บริเวณ 2 : พักอาศัยหนาแน่น	7 (24.1)	11 (30.6)	11 (13.8)	6 (10.3)	2 (5.1)	10 (14.7)	47 [15.2]
บริเวณ 3 : ชุมชนแออัด	4 (13.8)	8 (22.2)	7 (8.8)	10 (17.2)	15 (38.5)	7 (10.3)	51 [16.5]
บริเวณ 4 : พาณิชย์กรรม	7 (24.1)	5 (13.9)	23 (28.8)	12 (20.7)	9 (23.1)	12 (17.6)	68 [21.9]
บริเวณ 5 : สถาบันราชการและการศึกษา	9 (31.0)	8 (22.2)	12 (15.0)	13 (22.4)	10 (25.6)	22 (32.4)	74 [23.9]
รวม	29 (9.4) [100.0]	36 (11.6) [100.0]	80 (25.8) [100.0]	58 (18.7) [100.0]	39 (12.6) [100.0]	68 (21.9) [100.0]	310 (100.0) [100.0]

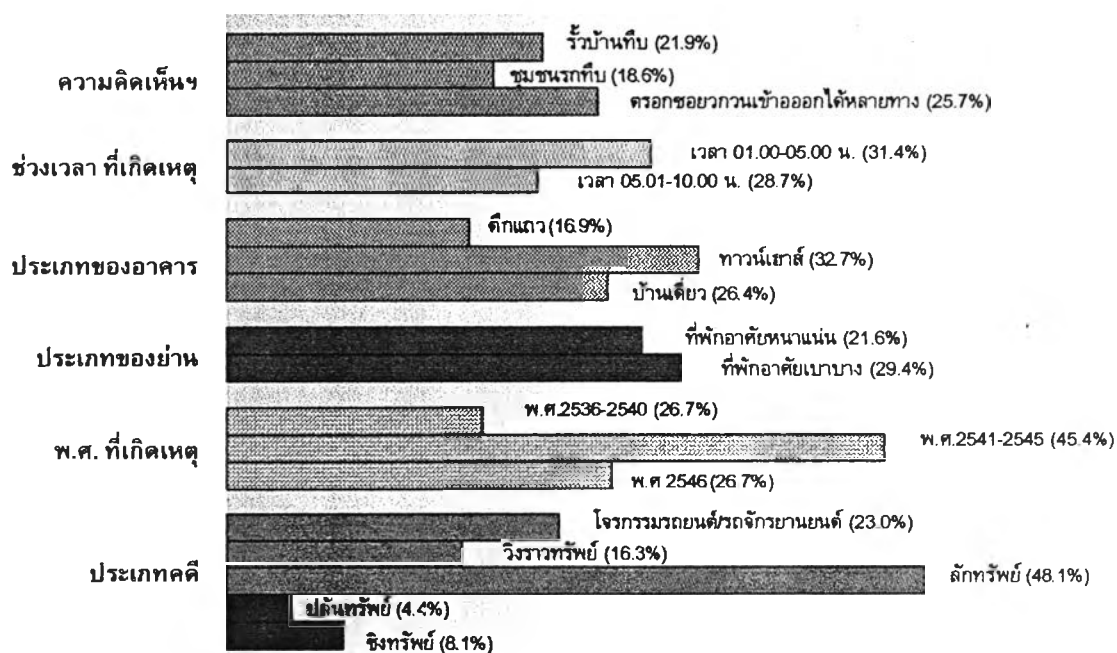
$\chi^2_{0.05}$ จากการคำนวณเท่ากับ 39.57275 $\chi^2_{0.05}$ จากตารางเท่ากับ 31.410254

จากตารางที่ 4.3.4 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่อยู่ในบริเวณสถาบันราชการฯ (ร้อยละ 23.9) รองลงมา อาศัยอยู่ในบริเวณพักอาศัยปนพาณิชย์กรรม และบริเวณพาณิชย์กรรม ในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน (ร้อยละ 22.6 และร้อยละ 21.9) สำหรับกลุ่มตัวอย่างที่พักอาศัยในบริเวณชุมชนแออัด และบริเวณพักอาศัยหนาแน่นมีในสัดส่วนร้อยละ 16.5 และร้อยละ 15.2 ตามลำดับ

โดยส่วนใหญ่เห็นว่าอาชญากรรมที่เกิดขึ้นมีสาเหตุจากตรอกซอยมีความวกวน (ร้อยละ 25.8) รองลงมาตามลำดับ เห็นว่าเกิดจากรั้วบ้านทึบ (ร้อยละ 21.9) บริเวณชุมชนมีความรกทึบ (18.7) ซอยเปลี่ยวอับสายตา (ร้อยละ 12.6) และการขาดแสงสว่างในเวลากลางคืน (ร้อยละ 11.6)

และจากการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) พบว่า มีค่าจากการคำนวณเท่ากับ 39.57275 ซึ่งมีมากกว่าค่าไคสแควร์จากตาราง ที่ระดับความเป็นอิสระเดียวกัน หมายความว่าปฏิเสธสมมติฐาน (Ho) ดังนั้นจะยอมรับสมมติฐาน (Ha) หรือหมายความว่าตัวแปรทั้งสองมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่าบริเวณ-ย่านของกลุ่มตัวอย่างมีความสัมพันธ์กับประเภทคดีอาชญากรรมที่เกิดขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

แผนภูมิที่ 4.3 ลักษณะคดีอาชญากรรมที่กลุ่มตัวอย่างประสบ

จากแผนภูมิที่ 4.3 ในด้านลักษณะคดีอาชญากรรมที่กลุ่มตัวอย่างประสบ พบว่า ส่วนใหญ่ประสบคดีประเภทไม่อุกฉกรรจ์ (ร้อยละ 87.4) โดยมีคดีลักทรัพย์เกิดขึ้นมากที่สุด (ร้อยละ 48.1) รองลงมา เป็นคดี โจรกรรมรถยนต์/รถจักรยานยนต์ (ร้อยละ 23.0) และคดีชิงทรัพย์ (ร้อยละ 16.3) และมีคดี ประเภทอุกฉกรรจ์เกิดขึ้นร้อยละ 12.5 ได้แก่ คดีชิงทรัพย์ (ร้อยละ 8.1) และคดีปล้นทรัพย์ (ร้อยละ 4.4) ส่วนใหญ่เกิดเหตุในช่วงเวลาระหว่าง 01.00-05.00 น. (ร้อยละ 31.4) รองลงมาเกิดเหตุในช่วงเวลาระหว่าง 05.01-10.00 น. (ร้อยละ 28.7) ส่วนใหญ่ประสบอาชญากรรมในช่วงปี พ.ศ. 2541-2545 (ร้อยละ 45.4) รองลงมา ประสบเหตุในช่วงปี พ.ศ. 2536-2540 (ร้อยละ 26.7) และในปี พ.ศ. 2546 (ร้อยละ 17.8) ตามลำดับ และในด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับการเกิดอาชญากรรม พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ มีความเห็นว่าเกิดจากการที่ชุมชนมีตรอกซอยที่กว้านและเข้าออกได้หลายทาง (ร้อยละ 25.7) รองลงมา เห็นว่าเกิดจากรื้อบ้านทิ้งยับยั้ง (ร้อยละ 21.9) และความรกร้างของชุมชน (ร้อยละ 18.6) ตามลำดับ

จากลักษณะคดีที่เกิดขึ้นแสดงให้เห็นว่า ลักษณะทางกายภาพมีส่วนเกี่ยวข้องกับการเกิดคดีอาชญากรรม เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างประสบคดีที่เกิดจากการฉวยโอกาสมากที่สุดคือคดีลักทรัพย์ และคดีโจรกรรมรถยนต์/รถจักรยานยนต์ ซึ่งโดยลักษณะของคดีลักทรัพย์และคดีโจรกรรมรถยนต์/รถจักรยานยนต์แล้ว คนร้ายจะเลือกประกอบอาชญากรรมในช่วงเวลาที่ปลอดภัย ดังนั้นคนร้ายจึงมักจะเลือกลักทรัพย์ในเวลากลางวัน ซึ่งเป็นช่วงที่คนไปทำงานนอกบ้าน โดยจะเลือกจัดงะหรือบุกรุก ในส่วนของบ้านที่ปิดบังสายตาจากภายนอก แล้วคนร้ายอาจจะเข้าโจรกรรมรวดเร็วอีก 3-4 หลัง เนื่องจากทาวเฮาส์มีฝ้าเพดานที่สามารถทะลุ ติดต่อกันได้ทุกหลัง นอกจากนี้ใน

บางครั้งคนร้ายอาจไม่ได้ตั้งใจในการประกอบอาชญากรรม หรือไม่ใช่คนร้ายโดยอาชีพ แต่เมื่อเห็นว่ามีโอกาสเหมาะสม จึงตัดสินใจกระทำผิด ทำให้คดีลักทรัพย์ในเคหสถาน มีโอกาสเกิดขึ้นมากที่สุด ส่วนคดีโจรกรรมรถยนต์/รถจักรยานยนต์นั้นมักเกิด เหตุนอกบ้านในเวลากลางคืนเป็นส่วนใหญ่ โดยลักษณะของคดีเกิดจากการจอดรถทิ้งไว้นอก บ้านเวลากลางคืน ซึ่งท้าวเฮาส์โดยส่วนใหญ่แล้วสามารถจอดรถได้เพียง 1 คัน จึงต้องจอดรถทิ้งไว้บริเวณถนนนอกบ้าน จึงถูกคนร้ายโจรกรรมไปได้ง่าย

ในคดีประเภทไม่อุกฉกรรจ์อีกคดีหนึ่งคือ คดีชิงทรัพย์นั้น ตามกฎหมายเป็นการ ลักทรัพย์ โดยการฉกฉวยเอาซึ่งหน้า เช่น การกระชากสร้อย การฉกกระเป๋าเงิน เป็นต้น โดยลักษณะของคดีมักเกิดเหตุนอกบ้าน คนร้ายจะออกมาตระเวนหาเหยื่อซึ่งส่วนใหญ่เป็นผู้หญิง เมื่อสบโอกาาก็จะฉกฉวยเอาทรัพย์สินนั้นซึ่งหน้าแล้วหลบหนีไป ซึ่งคดีชิงทรัพย์เป็นคดีประเภทไม่อุกฉกรรจ์ที่เกิดขึ้นน้อยกว่าคดีลักทรัพย์และคดีโจรกรรมรถยนต์/รถจักรยานยนต์

สำหรับคดีประเภทอุกฉกรรจ์ ได้แก่ คดีชิงทรัพย์และปล้นทรัพย์นั้น ตามกฎหมาย การชิงทรัพย์เป็นการใช้กำลังหรืออาวุธในการขู่ข่มขู่เพื่อให้ได้มาซึ่งทรัพย์นั้น ส่วนการปล้นทรัพย์ เป็นการร่วมกันชิงทรัพย์ตั้งแต่ 3 คนขึ้นไป โดยลักษณะของคดีชิงทรัพย์หรือปล้นทรัพย์มักเกิด ขึ้นในบ้าน และมีความประสงค์ต่อทรัพย์เป็นการเฉพาะราย ซึ่งคนร้ายมักสืบทราบมาว่าบ้านไหน มีทรัพย์สินที่มีมูลค่าอะไรบ้าง และมีการวางแผนศึกษาทางหนีที่ไล่ก่อนการประกอบอาชญากรรม จึงเป็นคดีที่เกิดจากการฉกฉวยโอกาสน้อยกว่าคดีประเภทไม่อุกฉกรรจ์ และเนื่องจากเป็นคดีที่มี ลักษณะอันเป็นข้อจำกัดหลายประการ เช่น กลุ่มคนร้ายมักเป็นผู้มีประวัติอาชญากรรมเคยก่อคดีมาก่อน มักมีการใช้อาวุธในการประกอบอาชญากรรม ทรัพย์สินที่ได้มาอาจไม่คุ้มค่าเหมือนการ ปล้นหรือชิงทรัพย์ธนาคารหรือร้านทอง เป็นคดีที่เป็นการเผชิญหน้ากันทำให้มีพยาน และเป็นคดีที่อุกฉกรรจ์ สะเทือนขวัญ เจ้าหน้าที่ตำรวจให้ความสนใจ เป็นต้น จึงทำให้คดีชิงทรัพย์และปล้น ทรัพย์ในชุมชนที่ศึกษามีโอกาสเกิดขึ้นน้อยกว่าคดีประเภทไม่อุกฉกรรจ์

4.3 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร

เป็นการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะทางกายภาพของกลุ่มตัวอย่าง และลักษณะการเกิดคดีอาชญากรรมของกลุ่มตัวอย่าง (ตัวแปรอิสระ) กับการเกิดคดีอาชญากรรมประเภทประทุษร้ายต่อทรัพย์ (ตัวแปรตาม) โดยใช้สถิติวิเคราะห์ไคสแควร์ (Chi-Square Test, χ^2) ที่กำหนดให้มีระดับนัยสำคัญ (Level of Significance) $\alpha = 0.05$ ในการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร ซึ่งสมมติฐานทางสถิติ (null hypothesis, H_0) คือ ตัวแปรทั้งสองไม่มีความสัมพันธ์กัน หากค่าไคสแควร์ที่คำนวณได้มีค่ามากกว่าค่าไคสแควร์จากตารางที่ระดับความเป็นอิสระ (Degree of Freedom) เดียวกัน แสดงว่าปฏิเสธสมมติฐาน (H_0) หรือหมายความว่า “ตัวแปรทั้งสองมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ” (วิเชียร เกตุสิงห์ 2538 : 10-15)

เนื่องจากค่าไคสแควร์สามารถบอกได้แต่เพียงว่า ตัวแปรทั้งสองมีความสัมพันธ์กันอย่างไร นัยสำคัญทางสถิติหรือไม่เท่านั้น แต่จะไม่สามารถบอกได้ถึงระดับความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร จึงมีการสร้างเครื่องมือวัดที่อาศัยฐานจากไคสแควร์ ได้แก่ สถิติวิเคราะห์สัมประสิทธิ์แห่งความมีเงื่อนไข (Contingency Coefficient , C) เพื่อบอกระดับความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่ระดับนัยสำคัญเดียวกับนัยสำคัญของไคสแควร์ โดยสามารถคำนวณได้จากสมการ ดังนี้

$$\text{เมื่อ } \chi^2 = \frac{\chi^2}{\chi^2 + N} = \text{ค่าไคสแควร์}$$

N = จำนวนตัวอย่าง

ค่า C ใช้ได้ดีกับตารางไคสแควร์ทุกขนาด และไม่มีข้อจำกัดเรื่องจำนวนตัวอย่าง จึงมีความสะดวกในการใช้ ถ้าค่า C เท่ากับ 0 แสดงว่าตัวแปรทั้งคู่ไม่มีความสัมพันธ์กัน และค่าสูงสุดของ C จะแตกต่างกันไปตามจำนวนกลุ่มชั้นของตัวแปร แต่จะมีค่าไม่ถึง 1 แม้ว่าตัวแปรสองตัวจะมีความสัมพันธ์กันอย่างสมบูรณ์ก็ตาม ซึ่งค่าสูงสุดของ C เมื่อตัวแปรสองตัวมีความสัมพันธ์กันอย่างสมบูรณ์คือ (พรเพ็ญ เพชรสุขศิริ 2538 : 163-166)

$$C_{\max} = \sqrt{\frac{r-1}{r}} \quad \text{โดยที่จำนวนแถวและคอลัมน์เท่ากัน (r = c)}$$

— ค่า C จากตาราง 2x2 จะมีค่าสูงสุดไม่เกิน 0.707

— ค่า C จากตาราง 3x3 จะมีค่าสูงสุดไม่เกิน 0.816

เมื่อค่าสูงสุดของ C ไม่ถึง 1 จึงต้องมีการปรับค่า C ให้ได้ค่าสูงสุดเท่ากับ 1 เมื่อตัวแปรสองตัวมีความสัมพันธ์กันอย่างสมบูรณ์ โดยการนำค่า C ที่คำนวณได้หารด้วยค่า C สูงสุด ค่า C ที่ปรับแล้วจะมีค่าต่ำสุดและสูงสุดอยู่ระหว่าง 0 ถึง 1 เช่นเดียวกับค่าสัมประสิทธิ์อื่นๆ ที่มีฐานจากไคสแควร์ จึงทำให้การตีความหมายง่ายและเข้าใจตรงกันยิ่งขึ้น ค่า C มีความสะดวกในการใช้ เนื่องจากใช้วิธีการทดสอบความมีนัยสำคัญเดียวกันกับไคสแควร์ และไม่ต้องคำนึงถึงการแจกแจงของประชากร ใช้ได้กับข้อมูลทุกลักษณะไม่ว่าจะมีการแจกแจงเป็นปกติ (normal) หรือเบ้ (skew-ed) หรือต่อเนื่อง (continuous) หรือไม่ต่อเนื่องกัน (discrete) และใช้ได้กับการวัดทุกระดับ มักใช้ในการดูขนาดความสัมพันธ์อย่างคร่าวๆ ซึ่งไม่ละเอียดนัก ค่า C จากตารางที่ไม่เหมือนกันจะนำไปเปรียบเทียบกันไม่ได้ เช่น จะนำค่า C จากตารางขนาด 2x2 ไปเปรียบเทียบกับค่า C จากตารางขนาด 3x3 ไม่ได้

ข้อจำกัดของการทดสอบแบบไคสแควร์

1) เป็นการทดสอบหางเดียว และเป็นการทดสอบค่าทางหางสูงเสมอ (a one - tailed, Upper - tail test) ซึ่งมีฐานคติ (Assumptions) คือ

- จำนวนความถี่คาดหวัง (Expected Value) ที่มีค่าต่ำกว่า 5 ต้องมีไม่เกินร้อยละ 20.0 ของขนาดตาราง ($r \times c$)

- ความถี่คาดหวัง (Expected Value) ของเซลล์ใดๆ ในตารางต้องมีค่าไม่ต่ำกว่า 1 หากการทดสอบไม่เป็นไปตามฐานคติดังกล่าว จะไม่สามารถนำผลการทดสอบนั้นมาใช้ได้

2) สามารถใช้ทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรได้ที่ละคู่ (Match Pair) เท่านั้น

3) การแปลผลในแง่ของความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่ได้จากการทดสอบ ไม่สามารถบอกได้ถึงระดับหรือขนาดของความสัมพันธ์ ดังนั้นจึงต้องสร้างเครื่องมือวัดที่มีฐานจากไคสแควร์ เพื่อบอกถึงระดับหรือขนาดของความสัมพันธ์ดังกล่าว เช่น สัมประสิทธิ์แห่งความมีเงื่อนไข (Contingency Coefficient, C) หรือสัมประสิทธิ์ฟี (Phi Coefficient)

4.3.1 การทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะทางกายภาพกับการเกิดคดีอาชญากรรมประเภทประทุษร้ายต่อทรัพย์

จากการศึกษาในเบื้องต้น พบว่า คดีอาชญากรรมประเภทประทุษร้ายต่อทรัพย์เป็นอาชญากรรมที่เกิดขึ้นหนาแน่นที่สุดในที่อยู่อาศัยทุกประเภท โดยมีกลุ่มคดีลักทรัพย์เกิดขึ้นมากที่สุด (แผนกสถิติและข้อมูล บชน.) และพบว่าเป็นอาชญากรรมที่มีความเกี่ยวข้องกับลักษณะทางกายภาพ เนื่องจากข้อบกพร่องทางกายภาพบางประการ จะเป็นโอกาสให้คนร้ายแฝงตัวเข้ามาประกอบอาชญากรรม หรือฉวยโอกาสในการประกอบอาชญากรรมได้สะดวกขึ้น ซึ่งในแต่ละชุมชนของประชากร ที่ศึกษาต่างก็มีลักษณะทางกายภาพที่แตกต่างกันออกไป การศึกษานี้จึงเป็นการทดสอบว่าคดีอาชญากรรมประเภทประทุษร้ายต่อทรัพย์ ได้แก่ คดีลักทรัพย์ คดีโจรกรรมรถยนต์/รถจักรยานยนต์ คดีวิ่งราวทรัพย์ คดีชิงทรัพย์ และคดีปล้นทรัพย์ ที่เกิดขึ้นจะมีความแตกต่างกันหรือไม่ เมื่อมีลักษณะทางกายภาพที่แตกต่างกัน โดยลักษณะทางกายภาพ (ตัวแปรอิสระ) ดังกล่าวได้แก่

- ขนาดของชุมชน
- จำนวนทางเข้าออกในชุมชน
- ความกว้างของถนน
- ขนาดของที่อยู่อาศัย
- จำนวนครัวเรือนต่อทางเดินร่วมหรือขนาดของกลุ่ม

เพื่อให้มีจำนวนความถี่คาดหวังในแต่ละเซลล์ (Expected Value) เป็นไปตามเงื่อนไขของการทดสอบแบบไคสแควร์ จึงมีการจัดกลุ่มหรือช่วงของข้อมูลใหม่ โดยรวมประเภทคดีอาชญากรรมที่มีองค์ประกอบความผิดเดียวกันไว้ด้วยกัน ดังนี้

1) ประเภทคดีอุกฉกรรจ์ ได้แก่ ความผิดในคดีชิงทรัพย์และปล้นทรัพย์ โดยเป็นการใช้กำลังหรืออาวุธเข้าประทุษร้ายหรือการขู่เข็ญ เพื่อให้ได้มาซึ่งทรัพย์นั้น (ประมวลกฎหมายอาญามาตรา 339 และมาตรา 340)

2) ประเภทคดีไม่อุกฉกรรจ์ ได้แก่ ความผิดในคดีลักทรัพย์ วิ่งราวทรัพย์ และโจรกรรม รถยนต์/รถจักรยานยนต์ ซึ่งเป็นการประทุษร้ายต่อทรัพย์โดยไม่มีการใช้กำลังหรืออาวุธหรือการขู่เข็ญเพื่อให้ได้มาซึ่งทรัพย์นั้น (ประมวลกฎหมายอาญามาตรา 334 ถึง 336 ทวิ)

จากการทดสอบทางสถิติ พบว่า ตัวแปรทางกายภาพที่มีความสัมพันธ์กับการเกิดคดีอาชญากรรมประเภทประทุษร้ายต่อทรัพย์ ได้แก่ ขนาดชุมชน จำนวนทางเข้าออกในชุมชน ความกว้างของถนน และจำนวนครัวเรือนต่อทางเดินร่วม โดยสามารถแสดงความสัมพันธ์ ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4.4

แสดงความสัมพันธ์ระหว่างคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์กับขนาดของชุมชน

ประเภทคดี	ขนาดชุมชน (ครัวเรือน)		รวม
	< 1,000	> 1,000	
อุกฉกรรจ์	25 (23.6)	14 (6.9)	39 [12.6]
ไม่อุกฉกรรจ์	81 (76.4)	190 (93.1)	271 [87.4]
รวม	106 [100.0]	204 [100.0]	310 [100.0]

$$\chi^2 = 17.73571$$

$$\text{Sig} = 0.0001$$

$$C = 0.31077$$

(Yates' Correction)

(cells with E.F. < 5 = None)

จากตารางที่ 4.4 พบว่า การทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทั้งสองจากค่า χ^2 เท่ากับ 17.73571 มีค่า Significant = 0.0001 โดยค่าไคสแควร์ที่คำนวณได้มีค่ามากกว่าค่าไคสแควร์จากตารางที่ ระดับความเป็นอิสระเดียวกัน (D.F. = 1) หมายความว่าปฏิเสธสมมติฐาน (Ho) และยอมรับสมมติฐาน (Ha) หรือหมายความว่าตัวแปร ทั้งสองมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่า ลักษณะของคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์ที่เกิดขึ้นมีความสัมพันธ์กับขนาดชุมชนอย่าง มีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยชุมชนที่มีขนาดเล็กจะมีสัดส่วนคดีอุกฉกรรจ์สูงกว่า ในชุมชนขนาดใหญ่ โดยมีค่าระดับความสัมพันธ์ (C) เท่ากับ 0.31077 เนื่องจากค่า C เป็นค่าสัมประสิทธิ์ที่

มีฐานจากไคสแควร์ ซึ่งมีค่าสูงสุดไม่ถึง 1 การปรับค่า C จึงทำให้การตีความหมายง่ายและเข้าใจตรงกัน C ที่ปรับค่าแล้วจะมีค่าต่ำสุดและสูงสุดอยู่ระหว่าง 0 ถึง 1 เช่นเดียวกับค่าสัมประสิทธิ์อื่นๆ ที่มีฐานจากไคสแควร์ ค่า C สูงสุดของตารางขนาด 2×2 คือ 0.707 จะได้ C ที่ปรับค่าแล้วเท่ากับ 0.43956 ดังนั้น จึงสรุปได้ว่าตัวแปรสองตัวมีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง

ตารางที่ 4.5

แสดงความสัมพันธ์ระหว่างคติประทุษร้ายต่อทรัพย์สินกับจำนวนทางเข้าออกในชุมชน

ประเภทคติ	จำนวนทางเข้าออก (แห่ง)		รวม
	1	> 1	
ออกจกรรจ์	8 (4.5)	31 (23.7)	39 [12.6]
ไม่ออกจกรรจ์	171 (95.5)	100 (76.3)	271 [87.4]
รวม	179 [100.0]	131 [100.0]	310 [100.0]

$$\chi^2 = 25.34087$$

$$\text{Sig} = 0.0000$$

$$C = 0.35505$$

(Yates' Correction)

(cells with E.F. < 5 = None)

จากตารางที่ 4.5 พบว่า การทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทั้งสองจากค่า χ^2 เท่ากับ 21.52449 มีค่า Significant = 0.0000 โดยค่าไคสแควร์ที่คำนวณได้มีค่ามากกว่าค่าไคสแควร์จากตารางที่ ระดับความเป็นอิสระเดียวกัน (D.F. = 1) หมายความว่าปฏิเสธสมมติฐาน (Ho) และยอมรับสมมติฐาน (Ha) หรือหมายความว่าตัวแปร ทั้งสองมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่า ลักษณะคติประทุษร้ายต่อทรัพย์สินที่เกิดขึ้นมีความสัมพันธ์กับจำนวนทางเข้าออกในชุมชนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยชุมชนที่มีทางเข้าออกหลายแห่ง จะมีสัดส่วนคดีออกจกรรจ์สูงกว่าในชุมชนที่มีทางเข้าออกเพียงแห่งเดียว โดยมีค่าระดับความสัมพันธ์เท่ากับ 0.35505 เมื่อนำมาปรับค่าใหม่จะได้ C ที่ปรับค่าแล้วเท่ากับ $\frac{0.35505}{0.707} = 0.50219$ แสดงว่าตัวแปรสองตัวมีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง

ตารางที่ 4.6
แสดงความสัมพันธ์ระหว่างคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์กับความกว้างของถนน

ประเภทคดี	ความกว้างของถนน (เมตร)		รวม
	8	> 8	
อุกฉกรรจ์	12 (6.0)	27 (24.3)	39 [12.6]
ไม่อุกฉกรรจ์	187 (94.0)	84 (75.7)	271 [87.4]
รวม	199 [100.0]	111 [100.0]	310 [100.0]

$$\chi^2 = 21.6835 \quad \text{Sig} = 0.0000 \quad C = 0.31604$$

(Yates' Correction)

(cells with E.F. < 5 = None)

จากตารางที่ 4.4 พบว่า การทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทั้งสองจากค่า χ^2 เท่ากับ 21.6835 มีค่า Significant = 0.0000 โดยค่าไคสแควร์ที่คำนวณได้มีค่ามากกว่าค่าไคสแควร์จากตารางที่ ระดับความเป็นอิสระเดียวกัน (D.F. = 1) หมายความว่าปฏิเสธสมมติฐาน (Ho) และยอมรับสมมติฐาน (Ha) หรือหมายความว่าตัวแปร ทั้งสองมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่า ลักษณะคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์ที่เกิดขึ้นมีความสัมพันธ์กับความกว้างของถนนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยกลุ่มที่มีความกว้างของถนนมาก จะมีสัดส่วนคดีอุกฉกรรจ์สูงกว่ากลุ่มที่มีความกว้างของถนนน้อย โดยมีค่าระดับความสัมพันธ์เท่ากับ 0.31604 เมื่อนำมาปรับค่าใหม่จะได้ C ที่ปรับค่าแล้วเท่ากับ $\frac{0.31604}{.707} = 0.44701$ แสดงว่าตัวแปรทั้งสองมีความสัมพันธ์กันในระดับน้อย

ตารางที่ 4.7

แสดงความสัมพันธ์ระหว่างคติประทุษร้ายต่อทรัพย์สินกับจำนวนครัวเรือนต่อทางเดินร่วม

ประเภทคติ	จำนวนครัวเรือนต่อทางเดินร่วม (ครัวเรือน)		รวม
	< 70	> 70	
ออกจกรรจ์	26 (17.7)	13 (8.0)	39 [12.6]
ไม่ออกจกรรจ์	121 (82.3)	150 (92.0)	271 [87.4]
รวม	147 [100.0]	163 [100.0]	310 [100.0]

$$\chi^2 = 6.58079$$

$$\text{Sig} = 0.0103$$

$$C = 0.21559$$

(Yates' Correction)

(cells with E.F. < 5 = None)

จากตารางที่ 4.5 พบว่า การทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทั้งสองจากค่า χ^2 เท่ากับ 6.58079 มีค่า Significant = 0.0103 โดยค่าไคสแควร์ที่คำนวณได้มีค่ามากกว่าค่าไคสแควร์จากตารางที่ ระดับความเป็นอิสระเดียวกัน (D.F. = 1) หมายความว่าปฏิเสธสมมติฐาน (Ho) และยอมรับสมมติฐาน (Ha) หรือหมายความว่าตัวแปร ทั้งสองมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่า ลักษณะคติประทุษร้ายต่อทรัพย์สินที่เกิดขึ้นมีความสัมพันธ์กับจำนวนครัวเรือนต่อทางเดินร่วมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยกลุ่มที่มีจำนวนครัวเรือนต่อทางเดินร่วมน้อยหรือเมื่อกลุ่มมีขนาดเล็ก จะมีสัดส่วนคดีออกจกรรจ์สูงกว่ากลุ่มที่มีจำนวนครัวเรือนต่อทางเดินร่วมมากหรือเมื่อกลุ่มมีขนาดใหญ่ โดยมีค่าระดับความสัมพันธ์เท่ากับ 0.21559 เมื่อนำมาปรับค่าใหม่จะได้ C ที่ปรับค่าแล้วเท่ากับ $\frac{0.21559}{0.707} = 0.30493$ แสดงว่าตัวแปรทั้งสองมีความสัมพันธ์กันในระดับน้อย

สรุปผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างคู่ตัวแปร

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า ชุดตัวแปรทางกายภาพ อันได้แก่ ขนาดของชุมชน จำนวนทางเข้าออกในชุมชน ความกว้างของถนน จำนวนครัวเรือนต่อทางเดินร่วม มีความสัมพันธ์กับลักษณะคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์ที่เกิดขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยจำนวนทางเข้าออกใน ชุมชน มีระดับความสัมพันธ์กับตัวแปรตามมากที่สุด (C) เท่ากับ 0.50219 รองลงมา คือความกว้างของถนนในชุมชนและขนาดของชุมชน มีระดับความสัมพันธ์กับตัวแปรตามเท่ากับ 0.44701 และ 0.43956 ตามลำดับ และจำนวนครัวเรือนต่อทางเดินร่วม มีระดับความสัมพันธ์กับตัวแปรตามน้อย ที่สุด (C เท่ากับ 0.30493)

โดยพบว่า คดีอุกฉกรรจ์มีสัดส่วนสูงขึ้นตามจำนวนทางเข้าออกในชุมชนและความกว้างของถนนในชุมชน กล่าวคือ เมื่อจำนวนทางเข้าออกในชุมชน และความกว้างของถนนในชุมชนมากขึ้น คดีอุกฉกรรจ์ก็จะเกิดมากขึ้นตามไปด้วย อธิบายได้ว่าลักษณะการเกิดคดีอุกฉกรรจ์ ได้แก่ คดีชิงทรัพย์และปล้นทรัพย์ ตามองค์ประกอบความผิดตามกฎหมายเป็นการขู่เชิญเจ้าทรัพย์และมักใช้อาวุธ ในการขู่เชิญ เพื่อให้ได้มาซึ่งทรัพย์นั้น (ประมวลกฎหมายอาญามาตรา 339, 340) จึงเป็นความผิดที่มีโทษหนักโดยเฉพาะถ้าหากเจ้าทรัพย์ได้รับบาดเจ็บหรือเสียชีวิต อาจจะได้รับโทษหนักขึ้นถึงขั้นประหารชีวิต ดังนั้น คนร้ายจึงมักมีการวางแผนและศึกษาทางหนีที่ไล่เป็นอย่างดีก่อนการก่อคดี ซึ่งชุมชน ที่มีทางเข้าออกหลายแห่ง ย่อมเป็นโอกาสให้คนร้ายหลบหนีได้สะดวกขึ้น และจากข้อสันนิษฐานของเจ้าหน้าที่ตำรวจพบว่า คนร้ายไม่ชอบเข้าออกในเส้นทางเดิม เนื่องจากง่ายต่อการจดจำรูปพรรณสัณฐาน อันนำไปสู่การจับกุมได้ในที่สุด สอดคล้องกับการศึกษาของ นิวแมน (Newman 1973 : 60-61) ที่ว่าชุมชนที่มีทางเข้าออกหลายแห่ง เป็นการสูญเสียพื้นที่ป้องกันตนเอง (Defensible space) ของละแวกบ้าน ทำให้โอกาสเกิดอาชญากรรมมีมากขึ้น ในส่วนของถนนที่กว้างขึ้น ทำให้ระยะสายตาไกลขึ้น ความชัดเจนในการมองจะน้อยลง เป็นอุปสรรคต่อการจดจำรูปพรรณสัณฐานและสะดวกในการหลบหนี คนร้ายจึงทำงานได้ง่ายขึ้น สอดคล้องกับ ฮอลล์ (Edward T. Hall) ที่ว่าทางเดินที่กว้างมีโอกาสเกิดอาชญากรรมมากกว่าทางเดินแคบๆ เนื่องจากถ้าระยะใกล้จะมีความชัดเจนในการมอง คนร้ายจึงไม่กล้าก่อคดี และจากงานวิจัยของ ร.ต.ท. ญาณพลข (2525 : 120-127) พบว่า สิ่งที่เป็นอุปสรรคต่อการมองจะทำให้คนร้ายที่จะก่อคดีอุกฉกรรจ์ทำงานได้สะดวกขึ้น แต่อย่างไรก็ตามความหนาแน่นของบ้านเรือน ก็เป็นสิ่งที่ช่วยป้องกันไม่ให้เกิดคดีประเภทนี้ได้

สำหรับในชุมชนที่มีขนาดใหญ่ และในกลุ่มที่มีจำนวนครัวเรือนต่อทางเดินร่วมมากหรือกลุ่มที่มีขนาดใหญ่จะมีสัดส่วนคดีอุกฉกรรจ์ลดลง เนื่องจากในชุมชนและในกลุ่มที่มีขนาดใหญ่จะมีความพลุกพล่านมาก ทำให้เป็นอุปสรรคในการก่อคดีและการหลบหนี ซึ่งคดีอุกฉกรรจ์เป็นคดีที่มีโทษหนัก คนร้ายจึงเกรงกลัวต่อการตกเป็นเป้าสายตา เนื่องจากมีพยานหลักฐานมากอันนำไปสู่การจับกุมได้ในที่สุด

ต้นฉบับ หน้าขาดหาย

ว่า โครงการที่มีขนาดใหญ่จะประสบปัญหาอาชญากรรมมากกว่าโครงการที่มีขนาดเล็ก และพบว่า กลุ่ม ที่มีจำนวนครัวเรือนต่อทางเดินร่วมมากหรือกลุ่มที่มีขนาดใหญ่ จะประสบปัญหาอาชญากรรมมากกว่ากลุ่มที่มีจำนวนครัวเรือนต่อทางเดินร่วมน้อย โดย นิวแมน เสนอให้มีการลดจำนวนอาคารและขนาดของโครงการลง เพื่อเป็นการสร้างพื้นที่ทุติยภูมิ (Defensible space) ให้มากขึ้น นอกจากนี้ผลการศึกษาของ แกนท์ (Herbert Gans อ้างถึงในประชัยฯ 2526 : 24-27) พบว่า ปฏิสัมพันธ์ทางสังคมเป็นสิ่งจำเป็นต่อการป้องกันอาชญากรรม ปฏิสัมพันธ์จะเกิดขึ้นได้เมื่อมีการจัดสภาพพื้นที่ให้เอื้ออำนวยต่อการสังเกตตรวจตรา ซึ่งมอริส และมอเกรย์ (Moris & Morgey อ้างถึงใน Kan 1978 : 167-168) พบว่า ขนาดของกลุ่มที่เหมาะสมต่อการเกิดปฏิสัมพันธ์หรือการพัฒนา ระดับความสัมพันธ์ทางสังคม ควรมีขนาดอยู่ระหว่าง 10-15 ครัวเรือน

ในส่วนที่เกี่ยวกับการโจรกรรมรถยนต์ เลย์ และไซเบอร์สกี (Ley & Cybrisky อ้างถึงใน ประชัยฯ 2526 : 24-27) พบว่า การทำลาย งดและรถยนต์ และการโจรกรรมรถยนต์ที่จอดไว้ริมถนนขณะเจ้าของไปประกอบธุรกิจ ว่าเกิดจากการขาดการสังเกตควบคุมพื้นที่และการขาดสิทธิความเป็นเจ้าของพื้นที่ จึงเป็นโอกาสให้คนร้ายทำงานได้สะดวกขึ้น ซึ่งจากการศึกษานี้ พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ถูกโจรกรรมรถยนต์/จักรยานยนต์ ส่วนใหญ่มักจอดรถทิ้งไว้หน้าบ้านในเวลากลางคืน จึงถูกโจรกรรมไปได้อย่างง่ายดาย รถยนต์เป็นทรัพย์สินที่มีราคาแพงจึงกลายเป็นสิ่งล่อใจต่อบรรดามิจฉาชีพ จนทำให้บางครั้งแม้ว่าจะมีเครื่องมือป้องกันดีเพียงใดก็ยังไม่อาจป้องกันได้ เนื่องจากคนร้ายประเภทนี้มักเป็นมืออาชีพและเป็นขบวนการที่มีโยงโยกกว้างขวาง ทั้งนี้จำนวนคดีที่เกิดขึ้นย่อมขึ้นอยู่กับปริมาณรถยนต์/รถจักรยานยนต์ในชุมชนด้วย ในชุมชนขนาดใหญ่ย่อมมีปริมาณรถยนต์/รถจักรยานยนต์มาก โอกาสที่จะถูกโจรกรรมจึงมีมากขึ้น